

ב"ה • ערב שבת קודש פרשת ויקרא • ו' ניסן, ה'תשפ"ה

1595

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

308814 / Chudaitov Rachamim

ל"ג בעומר תשמ"ז

**להמשיך ולפעול ללא הרף ב'מבצע מצה'
התוועדות עם הרבי**

**'סיקור חיובי' של הקב"ה לחטאי אהוביו
שיעור בלקוטי שיחות**

**'מתנות' של תורה
תמונה מספרת**

הפעולה ב"מבצע מצה" היא אינה כדי לצאת ידי חובת מצוות "ואהבת לרעך כמוך" ולקבל עבור כך שכר או סיפוק נפשי; מתוך דאגה אמיתית לטובת הזולת, עלינו לוודא שלכל יהודי בסביבתנו תהיה "מצה שמורה" לליל הסדר • **התוועדות עם הרבי**

השוואה בין שני קורבנות חטאת מיוחדים, מעלה שאלה על חומרת הפגיעה שאנו עלולים לגרום בחטאינו, והאם בכל זאת הקדוש ברוך הוא מחפה עלינו ואוהב אותנו. מכאן נלמד שהיחס שלנו ליהודי שמצבו הרוחני איננו אידיאלי, צריך להיות כמו היחס של הקדוש ברוך הוא אליו – אהבה גדולה, שתגרום לנו לראות אותו מלכתחילה באור חיובי • **שיעור בלקוטי שיחות**

האם לקבל החלטות טובות על צעדים קטנים או של קפיצה משמעותית? ואיזו תכונה טובה צריך ללמוד מהנהגתו של היצר הרע בעצמו? – הדרכה מעשית איך לקבל החלטה טובה ולהצליח לעמוד בה לאורך זמן • **מכתב מבואר**

מה הקשר בין מועדי ישראל וזמני גידול התבואה? מדוע המצוות נמשלו לזרעים ומהי ה'אדמה' שביכולתה להצמיח אותן? על הצמיחה שעומדת להיות בגאולה העתידה והקשר הישיר לחודש הגאולה – חודש האביב • **אור וחיות**

עומדים אנו מספר ימים לפני היום הגדול י"א בניסן, יום הולדתו של הרבי. את הגיליון פותחת 'התוועדות' בה מעורר הרבי על העיסוק ב'מבצע מצה' במלוא העוצמה, מתוך דברים שנשא הרבי בהתוועדות י"א ניסן תשל"ד.

במדור 'שיעור בלקוטי שיחות' נלמד שיחה המשקפת את דרכו של הרבי, אוהבם של ישראל, להביט על כל יהודי ויהודי בעין טובה ובמבט של לימוד זכות. את התוכן הזה מאיר הרבי בתוך פסוקי הפרשה ופירוש רש"י, ומסיק מכך כמובן גם מסר לחיים, על אופן אהבת ישראל הנדרשת מאיתנו.

במדור 'אור וחיות' נפגוש רעיון נפלא בביאור עניינו של חודש האביב, ועבודת ה'צמיחה' של יהודי באמצעות קיום המצוות; ובמדור 'לוח חב"ד' הובאו הנחיות ברורות להלכות חג הפסח השייכות לימי השבוע הקרוב.

מתוך מטרה להגיע לכל יהודי במסגרת 'מבצע מצה', אנו מפעילים באתר 'חב"ד ישראל' אפשרות להזמנת מצה שמורה, כמו גם שירות של מכירת חמץ בקלות ובמהירות. הביאו את המידע הזה לבני משפחה, מכרים ועמיתים לעבודה, וזכו גם אותם להגיע לחג הפסח באופן הראוי.

בתפילה שנזכה לראות במימוש דברי חז"ל "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל", תיכף ומיד ממש.

למנוי דיגיטלי להתקשרות:
chabadisrael.co.il/alonichabad

תמונה מספרת – 13 • ווארט חסידות – 16 • לוח חב"ד – 18 • עת לדעת – 19 • שניים מקרא – 21 • זמנים ושיעורי השבוע – 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מ"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
6084000 • 7474-0793 • ISSN 1595
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותורגמו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
צוקוללה"ה נב"מ ז"ע

שיחת י"א ניסן תשל"ד
(תורת מנחם חלק עו, עמוד 13)

התוועדות עם הרבי

מצד החיוב של "ואהבת לרעך כמוך", אם יש בסביבתך יהודי אחד שעדיין אין לו 'מצה שמורה', עליך להמשיך ולפעול!

"לרעך" רק בגלל טובת "רעך", ולא עבור התועלת הצדדית האישית.

לכן, כל זמן שישנו יהודי אחד ויחיד, איש או אישה, ילד או מבוגר, שנמצא בסביבתו, ואין לו עדיין מצה שמורה, או שאינו יודע אודות גודל העניין - הרי אין מקום כלל לספק אם צריך לעשות משהו עבור זה או לא.

ואף שאין כלל מקום לספק, מדברים על כך כי "אין מזרזין אלא למזרזין": אלו שאינם "זריזים", אי אפשר לדבר עימם על עניין של זירוז, כיוון שצריך תחילה לספר להם אודות עצם הדבר שצריך לעשותו...

הזירוז בא עבור מי שהוא כבר "זריז" ופועל בדבר באופן של זריזות. אך כיוון שהוא בשר ודם, וכל בשר ודם הרי הוא מוגבל ביכולותיו, הנה כשיזרזו אותו, הרי זה יעורר אצלו חיות מחודשת ואף 'כוחות נעלמים' (כוחות שהיו חבויים בנפש) לעשות יותר בכמות או יותר באיכות, או בשניהם.

וזו ההזדמנות לזרז את המזרזים, לוודא שיעיץ לכל אחד מישראל מצה שמורה לפחות עבור ה"כזיתים" של מצות-מצווה בעת ה"סדר", ומה טוב אם יכולים לפעול אף יותר מזה. ויהי רצון שיעשו זאת מתוך חיות, ובדברים היוצאים מן הלב, שבוודאי נכנסים אל הלב ופועלים פעולתם.

ועל ידי זה תהיה המצה "מיכלא דמהימנותא" [מאכל האמונה] עבור העוסק במבצע מצה שמורה, שתהיה אצלו התחזקות באמונה, ו"מיכלא דאסותא" [מאכל הרפואה] - לרפא אצלו את כל העניינים שהם לא כראוי או לא בשלמות, וכל אופני הרפואה לכל סוגי החולי, עד לחולי של חיסרון רוחני בדקות דדקות.

ועד שזוכים לגאולה מצרים ברוחניות, הן אצל כל אחד ואחד מישראל בתור פרט, והן אצל כלל ישראל, וכיוון שישראל עושים תשובה, הנה "מיד הן נגאלין" בגאולה האמיתית והשלמה על ידי משיח צדקנו, ונאכל שם מן הפסחים ומן הזבחים.

בקביעות שנה זו, ששבת הגדול חל בערב פסח, זמן אמירת הדרשה של שבת הגדול הוא בשבת שלפניה. כך משמע מלשון רבינו הזקן בשולחן ערוך שלו: "שנהגו בדורות האחרונים שהחכם דורש הלכות פסח בשבת שלפניו, אם אינו ערב פסח".

כך שבשנה זו, גם השבת שלפני שבת הגדול יש לה שייכות מיוחדת לפסח, למרות ששבת הגדול עצמה ומנהג אמירת "עבדים היינו" היא בשבת שלאחריה.

וכאן ניתנת הזדמנות מיוחדת לחזור ולעורר בנוגע להתעסקות בהלכות החג, ובעיקר בנוגע לנקודה שאודותיה מדובר כבר כמה שנים: "מבצע מצה שמורה".

יש כאלו שמסופקים ולא ברור אצלם אם די במה שעשו עד עתה בעניין, וייתכן שכבר יצאו ידי חובתם... הנה כאן המקום לעורר, שאם רק יש מקום לספק אולי יש עוד מה לפעול בדבר, ברור שצריך לנצל את הימים והשעות שנשארו עדיין עד פסח כדי להמשיך ולעסוק בזה.

ואדרבה: "מי שיש לו מְנָה [מאה]", אם הוא כבר עסק בזה עד עתה, והשיג כבר "מְנָה" - צריך להיות "רוצה מאתיים", לרצות לפעול עוד יותר בימים ושעות שנשארו עד פסח; ואם עסק בזה באופן שהשיג כבר "מאתיים" - אין די בכך שיוסיף עוד "מְנָה" אלא צריך לרצות "ארבע מאות", כפליים ממה שעשה עד עתה.

הפעולה ב"מבצע מצה" עם הזולת, היא אינה כדי **שהוא** יצא ידי חובת מצוות "ואהבת לרעך כמוך" ויקבל מכך שכר או סיפוק נפשי, שעבור זה אכן די גם במה שעשה עד עתה; אלא אך ורק מתוך דאגה לטובת הזולת.

שהרי הפירוש בציווי התורה "ואהבת לרעך כמוך" הוא, שהפעולה עם "רעך" צריכה להיות "כמוך": כשם שבעשיית דבר עבור עצמו הרי עושה זאת לחלוטין בשביל עצמו, ללא צורך בטעמים צדדיים - כך צריכה להיות גם העשייה

החטא וקורבנו

קריאה ראשונית של הפרשה הפותחת את ספר ויקרא, עלולה לגרום תחושת אכזבה מסוימת. עברנו מחלק גדוש בסיפורים מעניינים המלאים במסרים מעוררי השראה, החל מבריאת העולם ותולדות עם ישראל ועד להקמת המשכן - לחלק מעשי יותר, שבו מפורטים כללים ופרטים 'בשנים' בדיני הקרבת הקורבנות.

יתרה מכך: חלק גדול מהקורבנות עליהם אנו מתחילים לקרוא בפרשה הם קורבנות מסוג חטאת או אשם, שהוקרבו בבית המקדש לשם כפרה על חטאים. לחטאים שונים מותאמים קורבנות מיוחדים וצורות הקרבה שונות. כפרה על חטא אחד היא בהקרבת שור, ואילו חטא אחר מתכפר בהקרבת עז. איך זורקים את דם הקורבן על המזבח, אילו נתחים מבשר הבהמה יישרפו באש המזבח, ומה לעשות עם העור והעצמות של הקורבן - כל אלה הלכות ודינים שמשתנים בין סוגי הקורבנות.

בדרך כלל אנו מעדיפים לעסוק בצד המואר. אך יחד עם הזכות להיות יהודי באה גם האחריות שלא לפגום בקשר עם השם, ולכן החטאים והטיפול בהם הם חלק בלתי נפרד מהסיפור - אבל בכל זאת, פחות נעים לעסוק בפרטי הפרטים של החטאים.

אלא שכאשר יודעים איך לקרוא נכון את התורה, ובמיוחד על פי אור תורת החסידות, אפשר לגלות איך גם מאחורי פרטי הפרטים של הקורבנות יש מסר עבורנו לחיים. הפעם בשיעור נלמד כיצד עלינו להסתכל על החטאים, והאם וכיצד לשפוט יהודים אחרים שלכאורה נכשלו. נעשה זאת באמצעות עיון בנושא "החטאות הנשרפות".

הטאות הנשרפות

בדרך כלל, קורבן חטאת בא לכפרה על חטא 'שגרת'. אדם שבטעות חילל שבת או אכל מאכל לא כשר צריך להקריב קורבן חטאת. מדם הקורבן מזים על המזבח הגדול שבחצר בית המקדש, חלקים מהקורבן נשרפים באש המזבח, ושאריות הבשר, העור והעצמות מחולקות לכוהנים.

אך ישנם קורבנות נדירים, שצורת הקרבתם שונה משל שאר הקורבנות - אלו הם "החטאות הנשרפות". בשונה משאר קורבנות החטאת, את הדם משחיטת החטאות הללו מכניסים לתוך ההיכל, ומזים ממנו על הפרוכת החוצצת בין הקודש לקודש הקודשים, ובמקומות נוספים. לאחר מכן מקריבים חלקים ממנו על המזבח, וכל חלקיו האחרים נשרפים במקום מיוחד מחוץ לירושלים. מכאן שמם: "חטאות הנשרפות".

את קורבנות החטאת האלו מקריבים רק במקרים מיוחדים, ושניים מהם מתוארים בפרשה.

פרק ד בספר ויקרא הוא אחד משני הפרקים בפרשה העוסקים בקורבנות החטאת. וכך מתארת התורה את המקרה

שיעור בלקוטי שיחור

מלב אוהב

השוואה בין שני קורבנות חטאת מיוחדים, מעלה שאלה על חומרת הפגיעה שאנו עלולים לגרום בחטאינו, והאם בכל זאת הקדוש ברוך הוא מחפה עלינו ואוהב אותנו.

מכאן נלמד שהיחס שלנו ליהודי שמצבו הרוחני איננו אידיאלי, צריך להיות כמו היחס של הקדוש ברוך הוא אליו – אהבה גדולה, שתגרום לנו לראות אותו מלכתחילה באור חיובי.

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק כז, שיחה שלישית לפרשת ויקרא

לקוטי שיחור
- א -
על פרשיות השבוע. חנים ומונחים
עורכים:
הרב דוד אולידורט
הרב ישראל אריה ליב רבינוביץ
תוספת: הרב נחמן וייץ
סניאודסאן
מלונאוויטש
ספר ראשון - כך ראשון
בראשית

הראשון, שהוא חטא שחטא הכוהן הגדול¹:

אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם, והקריב על חטאתו אשר חטא פר בן בקר תמים לה' לחטאת.

הכוהן הגדול נקרא כאן "הכוהן המשיח", על שם משיחתו בשמן המשחה עם מינויו לתפקידו. בגלל מעמדו הרם וקדושתו המיוחדת, והיותו שליח הציבור של עם ישראל כולו להתפלל בעדם ולכפר עליהם, כשהוא חוטא בשוגג, נדרש תהליך כפרה מחמיר יותר מאשר הכפרה על חטא של יהודי 'רגיל'. במקרה כזה, הכוהן הגדול מקריב קורבן מיוחד שנקרא "פר כוהן משיח".

בתשעת הפסוקים הבאים מפורט תהליך ההקרבה עם כל פרטיו השונים: סמיכה, שחיטה, הזאת הדם, הקטרת אברי הקורבן ושריפתו. בפסוק שלאחר מכן התורה מתחילה לדבר על המקרה השני, שהוא חטא שחטא העם כולו בשגגה²:

ואם כל עדת ישראל ישגו ונעלם דבר מעיני הקהל, ועשו אחת מכל מצוות ה' אשר לא תעשינה, ואשמו. ונדעוה חטאת אשר חטאו עליה, והקריבו הקהל פר בן בקר לחטאת והביאו אותו לפני אהל מועד.

דבר כזה יכול להתרחש כאשר חכמי הסנהדרין הוציאו הוראה הלכתית מחייבת, ואחר כך התברר שזו הייתה טעות, ולמעשה בעקבות ההוראה כל העם נכשל בעבירה. לדוגמה: חכמי הסנהדרין הוציאו פסק הלכה שמתיר להשתמש במכשיר מסוים או לעשות פעולה מסוימת בשבת. או שהתעוררה שאלה על כשרותו של מאכל מסוים, ובית הדין התיר אותו. אלא שאחר כך התברר שזו טעות הלכתית, ומדובר בפעולה אסורה שהיא חילול שבת ממש מהתורה, או במאכל אסור מהתורה.

כמובן, מדובר במקרה חריג מאד, ונדרשים כמה תנאים מצטברים כדי לקבוע שהוא אכן היתקיים. בין היתר, זה תלוי בהרכב הדיינים, בסוג ההוראה, באוכלוסיית החוטאים וגם בסוג הטעות ההלכתית של הדיינים. ואכן, מבחינה היסטורית, אין לנו כמעט תיעוד או עדות על מקרה כזה

שאכן קרה.

בכל מקרה, כאשר מדובר על חטא כזה, זה עובר ממישור החטאים של אנשים יחידים לחטא ציבורי. הקורבן הזה נקרא "פר העלם דבר [שגגה, חוסר ידיעה] של ציבור".

גם כאן, בפסוקים הבאים התורה מפרטת את תהליך השחיטה והזאת הדם, ובחלק של הקרבת אברי הקורבן היא מסכמת כך³:

ואת כל חלבו ירים ממנו והקטיר המזבחה. ועשה לפר כאשר עשה לפר החטאת בן יעשה לו, וכפר עלהם חכה ונסלח להם.

בגדול, כפי שאנחנו רואים מהפסוקים - התורה אומרת לנו שבכל מה שנוגע להקרבת אברי הקורבן, הכוהנים המקריבים צריכים לעשות 'העתק-הדבק', אותו דבר כמו בהקרבת "פר כוהן משיח".

בסיכום ביניים של שני המקרים, עולה שאלה מעניינת למחשבה: איזה משני המקרים חמור יותר? האם חטא אינדיבידואלי של הכוהן המשיח המקודש מכולם, או דווקא חטא ציבורי של העם כולו?

חטא ציבורי או אישי?

לכאורה, התשובה ברורה. נקרא את הדברים בלשוננו של הרבי:

אפשר היה לומר שפר העלם דבר של ציבור, איננו חמור כל כך⁴ פפר כוהן המשיח⁵.

שכן במקרה של הכוהן המשיח, למרות שזהו חטא בשוגג, מכל מקום זוהי שגגת חטא שהכוהן המשיח עצמו אחראי עליה ואשם בה.

ואילו כאשר "עשו הציבור על פיהם" של הסנהדרין, הרי חטא הציבור קטן יותר מסתם חטא בשוגג.

3. שם, יט-כ.

א. ראה באר מים חיים (לאחי המהר"ל) בפרש"י כאן: כי מה שחייב להרבות בכפרת האשם והחטאות זהו מורה ג"כ על ריבוי סרחונו.

ב. וראה חדא"ג מהרש"א זכחים מא, ב. תו"ת לעיל פסוק ט.

ג. פרש"י לעיל ד, יג.

1. ויקרא, ד, ג.

2. שם, יג-יד.

שתואר קודם, בפרשיית "פר כוהן משיח": "וְטָבַל הַכֹּהֵן אֶת אֶצְבָּעוֹ בְּדָם וְהָזָה מִן הַדָּם שְׂבַע פְּעָמִים לִפְנֵי ה' אֶת פְּנֵי פֶרֶכֶת הַקֹּדֶשׁ".

כמעט זהה, אבל רק כמעט. רש"י מצביע על הבדל במילה אחת בין הפסוקים, ומסביר מה המשמעות שמאחורי השינוי:

"את פני הפרכת", ולמעלה הוא אומר "את פני פרכת הקדש".

משל למלך שסרח עליו מדינה. אם מעוטה סרחה, פמליא שלו מתקיימת; ואם בלה סרחה, אין פמליא שלו מתקיימת.

אף כאן: כשחטא בהן משיח, עדין שם קדשת המקום על המקדש; משחטאו בלם, חס ושלוש, נסתלקה הקדשה.

המשל והנמשל ברורים כשמש בצוהריים, ואין מקום לספק בשאלה איזה מהחטאים חמור יותר:

[אך] רש"י מסביר שחטא העלם דבר של ציבור חמור בהרבה מחטאו של הכוהן המשיח, ועד כדי כך שעל ידי חטא הקהל "אין פמליא" שלו מתקיימת, "חס ושלוש" נסתלקה הקדושה".

לאחר שכתב רש"י שחטא הקהל מביא למצב של "נסתלקה הקדושה", מה שלא קיים בחטאו של הכוהן המשיח - אי אפשר לומר שקורבן זה יהיה קל יותר מפר הכוהן המשיח.

חטא קולקטיבי של עם ישראל כולו, חמור בהרבה מחטא של הכוהן הגדול בלבד. חד משמעית.

נכון שהכוהן הגדול הוא איש ציבור, וכשהוא חוטא הדבר משפיע על כלל ישראל, אך אי אפשר להשוות חטא אישי שלו למצב שבו כל עם ישראל עובר עבירה.

נחשוב על ההשלכות הרוחניות החמורות: כאשר הכוהן הגדול חוטא, חלילה, בסופו של דבר זה יהודי אחד שחטא, הוא זה שחטא והוא שיתקן. אך כאשר כל עם ישראל חוטאים, עצם העובדה שמדובר בחטא שכולם שותפים לו, 'שומט את השטיח' מתחת לעצם השראת השכינה והקדושה

כי לא רק שהם אינם אשמים בו, אלא רק הסנהדרין ש"טעו להורות" והציבור "עשו על פיהם", אלא יתרה מכך: בעיני הציבור זהו דבר שנעשה על פי הוראת התורה.

"העלם דבר של ציבור" הוא חטא ציבורי, של עם ישראל כולו, ואילו חטא של הכוהן הגדול הוא חטא אישי של יהודי אחד. אבל אם נסתכל על שאלת האחריות, נראה שאין מקום להתלבטות:

כאשר כל עם ישראל חטא על פי הוראת הסנהדרין, האשמה איננה של החוטאים. לא רק שהם לא אמורים להבין ולפסוק הלכה בעצמם, אלא שהם התנהגו בדיוק כפי שמצופה מהם. הם צייתו לחכמי ישראל שמעבירים את דברי התורה ורצון השם ומוסמכים לפסוק את ההלכה ולהורות מה מותר ומה אסור. ואכן, גם בתהליך הקרבת הקורבן, אפשר לראות שלאותם "זקני העדה" יש אחריות מיוחדת.

אבל הכוהן הגדול שחטא, החטא הוא שלו בלבד, ואי אפשר לגלגל את האחריות לאף אחד אחר. אומנם זו שגגה, אבל מהכוהן הגדול במיוחד מצופה להיזהר שבעתיים ולא ליפול בעבירה, חלילה.

לכן מפתיע לגלות איך רש"י מפרש את הדברים, הפוך במאה ושמונים מעלות.

הסתלקה הקדושה

בפרשיית "פר העלם דבר של ציבור", התורה אומרת "וְטָבַל הַכֹּהֵן אֶצְבָּעוֹ מִן הַדָּם וְהָזָה שְׂבַע פְּעָמִים לִפְנֵי ה' אֶת פְּנֵי הַפֶּרֶכֶת". דומה מאד למה

4. שם, יז.

ד. וראה משנה וגמרא ריש הוריות ביחיד שעשה ע"פ הוראת ב"ד.

ה. י"ל שבלשון זה ("פמליא שלו") מתורצת השייכות דסלוק הקדושה לפני הפרוכת דוקא - כי "פמליא" פירושו בני בית [וכפרש"י זבחים שם - כניסת חבורת עצתו ומהמסכיםים לדעתו אשר דברי סתרו אליהם. ובכל אופן, לכאורה צ"ע שרש"י בפירושו עה"ת לא פ' תיבת "פמליא" - וראה רש"י לעיל (בראשית א, כו). ונ"ל פשוט - כי תיבה זו ממש (ובפירוש - בני ביתו) היא בלע"ז דומן רש"י (משא"כ בהפטרס דמס' זבחים). ועד"ז בפ' לגיון (במדבר א, מט) - וצ"ע דרגילים לבטאות פמליא בפ"א דגושה (ומ"ם פתוחה) דלא כלע"ז הג"ל ובכו"כ לשונות! - בירושלמי סוטה ספ"ה "ומגדולי פמלייא שלו" (ביו"ד אחר המ"ם). ובקרבן העדה שם: ויותר נ"ל שפירושו מבני משפחתו ה' ופמלייא בלשון לע"ז כן. (ראה מוסף הערוך, ערוך השלם ותשבי בערכו); ולכן הסימן ל"אין פמליא שלו מתקיימת" הוא בזה שיש חסרון בכותלי בית המלך, ובנמשל - בפרוכת הקדש המבדילה בין הקדש ובין קדש הקדשים" (תרומוה כו, לג), שהוא מקום "פמליא" (מנוחת השכינה) של הקב"ה (דנועדות לך שם ג' - שם כה, כב).

ו. לשון רש"י כאן. ובפירושו לזבחים שם: כביכול אין כאן קדושה.

5. שם.

בבית המקדש.

בשביל זה שום תירוץ לא יעזור, ולא משנה בכלל מי אשם ומי אחראי. העובדה היא שכאשר כל עם ישראל מורד ברצון השם, זהו מצב של פגיעה חמורה במלכותו ובריבונותו של הקדוש ברוך הוא. עד כדי כך, שבמובן מסוים, ולפחות עד שהחטא יתוקן ותושג הכפרה, הפרוכת שעמדה בתוך ההיכל כבר אינה "פרוכת הקודש".

רש"י ממחיש את חומרת הדבר בעזרת משל למלך שמרדו בו, והמרידה הייתה נרחבת כל כך בכל חלקי העם, עד שאפילו משפחת המלוכה עצמה התפרקה והפנתה עורף למלך⁶. זהו מצב קיצוני שבו המלך למעשה נותר ללא כתר וללא מלוכה, בלי שום בסיס תמיכה שיחזיק את שלטונו. אין צורך להרבות במילים כדי להסביר את הדמיון בנמשל ולהבין עד כמה חמור החטא הציבורי.

מלך שזעם

אבל מצד שני, רש"י אומר לנו דבר כמעט הפוך. אם קודם ראינו ברש"י שדווקא החטא של הציבור הוא החמור ביותר, עד כדי כך שהוא גורם להסתלקות השכינה והקדושה מבית המקדש - אם נסתכל שני פסוקים מאוחר יותר ברש"י, נגלה את ההפך.

כפי שכבר ראינו, התורה משווה את דיני הקטרת האיברים של הקורבן בהקרבת "פר העלם דבר של ציבור" להליך ההקרבה של "פר כוהן משיח". היא אומרת את זה ככלל גורף: "ועשה לפר [העלם דבר של ציבור] כאשר עשה לפר החטאת [של הכוהן המשיח]".

אלא שמשום מה, בפסוק קודם לזה התורה רואה לנכון להדגיש בנפרד, בפסוק מיוחד בפני עצמו, את הקרבת השומן - בעוד את שאר הפרטים היא מכלילה בכלל "כאשר עשה, כן יעשה".

נפרט יותר:

בפסוקים המפרטים את דיני הקרבת "פר הכוהן המשיח", התורה מציינת במפורט רשימה של

איברים ושומנים מהבהמה שאותה מקריבים:⁷ "וְאֵת כָּל חֶלֶב פֶּר הַחֲטָאת יָרִים מִמֶּנּוּ אֶת הַחֶלֶב הַמִּכְסָּה עַל הַקֶּרֶב וְאֵת כָּל הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב. וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלָיִת וְאֵת הַחֶלֶב אֲשֶׁר עָלֵיהֶן אֲשֶׁר עַל הַפְּסָלִים וְאֵת הַיִּתְרֹת עַל הַכֶּבֶד עַל הַכְּלָיִת וְסִירְנָה".

ואילו כאן, בפסוקי קורבן "העלם דבר של ציבור", הרשימה המלאה לא מופיעה. מה כן מופיע? כפי שאמרנו: אחת, במפורש - "אֵת כָּל חֶלֶב יָרִים מִמֶּנּוּ", אלו הם סוגי שומנים מסוימים מגופה של הבהמה; שתיים, בהכללה - "וְעֹשֶׂה לִפְר כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לִפְר הַחֲטָאת".

וזה כמובן מעורר שאלה פשוטה, בפשוטו של מקרא:

ממה נפשך:

אם הפסוק רוצה לקצר ולומר רק "וְעֹשֶׂה לִפְר כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לִפְר הַחֲטָאת כֵּן יַעֲשֶׂה לוֹ", מיותר הפירוט שבפסוק "וְאֵת כָּל חֶלֶב יָרִים מִמֶּנּוּ וְהַקִּטִּיר הַמִּזְבֵּחַה". שהרי ממה שנאמר "וְעֹשֶׂה לִפְר כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לִפְר הַחֲטָאת" אנו כבר למדים שצריך לעשות עם אותו פר כל מה שנעשה עם פר החטאת של הכוהן המשיח!

ואם כוונת הפסוק היא לומר בפירוש את הדין "וְאֵת כָּל חֶלֶב יָרִים מִמֶּנּוּ", נשאלת השאלה: "מפני מה לא נתפרשו יותר ושתים כליות בו?"

את התשובה מגלה לנו רש"י:

אף על פי שלא פִּרְשׁ כֵּאֵן יוֹתֵרֶת וְשְׁתֵּי כָלִיֹּת, לְמַדִּין הֵם מ'וְעֹשֶׂה לִפְר כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לִפְר הַחֲטָאת כֵּן יַעֲשֶׂה לוֹ'.

וּמִפְּנֵי מַה לֹּא נִתְפָּרְשׁוּ בּוֹ?

7. שם, ח. ט.

ז. שלכן גם לקמן בפסוק כא נאמר בקיצור "הווציא גו' ושרף גו' כאשר שרף את הפר הראשון" (ולא חזר על כל הפרטים דלעיל פסוקים י-יב). ובתחלת הענין (פסוק טו) הוצרך לפרט סמיכה - כי כאן היא ע"י "זקני העדה" (ולא כהן המשיח). ומה שפירט אח"כ (שם, טז) והביא הכהן המשיח גו' אולי י"ל כי לא היינו למדין זה מפר כהן המשיח (ששם צ"ל "ולקח הכהן המשיח דוקא - שם, ח), וקס"ד שהבאת הדם כשרה ע"י כהן סתם. ולהעיר מפרש"י בפסוק יח "זה יסוד מערבי כו'" - היינו דיש בזה חידוש לגבי הנאמר בפר כהן המשיח (שם, ז). וראה בארוכה מפרשי רש"י. ואכ"מ.

6. לפי השימוש המקובל במילה "פמליא", הכוונה היא לעוזרים ופקידים וכדומה. אך ראו בהערה 16 בשיחה, שהמשמעות המקורית של המילה היא למעשה "משפחה", בדומה למילה "פמילי" (family) שהתגלגלה בשפות לועזיות רבות.

מִשַּׁל לְמֶלֶךְ שֶׁזָּעַם עַל אוֹהְבוֹ וּמַעֲט בְּסִרְחוֹנוֹ מִפְּנֵי חֶבְרוֹ.

החטא הציבורי הוא חמור מאד ופוגע בעצם מלכותו של השם, כפי שראינו קודם. והמלך אכן זועם. ובכל זאת, התורה מקצרת את רשימת השומנים והאיברים המוקרבים על המזבח, כדי לחפות על החטא וכדי להפחית בנראות של חומרתו.

כשאומרים: "כאשר עשה, כן יעשה" - זה סוג של 'כותרת', שגורמת לנו לחשוב שלא מדובר פה בחטא חמור כל כך. כדי להבין עד כמה הוא חמור, נצטרך 'לחפור' בפרטים. אבל במבט ראשון לפחות, נחשוב שזה לא נורא כל כך.

נשים לב להדגשה: המלך לא מעלים את הסיפור כאילו לא היה. הוא גם לא מפחית מחומרת הדברים. מה כן? הוא מגבה את אוהבו כלפי חוץ. הוא מתייצב לצידו, ולא נותן לפשע שהוא עשה לפגוע במערכת היחסים ביניהם. החטא עצמו הוא חטא חמור, אבל את ה"סירחון" שנודף ממנו המלך מטשטש.

האמת היא שזו תופעה שאנו מכירים היטב. כאשר מדובר על משהו שאנו מאד אוהבים ואנו צריכים להציג נקודות חולשה שלו, אנו נציג זאת במילים שיישמעו הרבה יותר יפה מהמציאות. אנחנו לא נאמר "הוא בחור מרחף", כי אם "הוא מעמיק וחושב הרבה". לא נאמר "הוא מתנהל כלכלית בצורה חסרת אחריות", אלא ש"הוא נדיב ואוהב לפנק". מה שנקרא, לייפות את המציאות. אנחנו מציגים את העובדות, אבל מסתירים את 'הריח הרע', גורמים לפרשנות חיובית יותר על המצב ועוטפים אותו במילים טובות.

ובנמשל: אכן, חטא של עם ישראל כולו כלפי הקדוש ברוך הוא, זהו דבר בלתי נסבל שפוגע בעצם השראת השכינה והקדושה ובמלכותו של השם. ובכל זאת, השם מצניע את ה"סירחון", כדי שנקבל את הרושם 'כאילו' המעשה איננו חמור עד כדי כך.

איך זה מסתדר?

הדבר מעורר מיד תמיהה עצומה:

כאן מדובר על חטא שגרם לכך ש"אין פמליא שלו מתקיימת", "חס ושלום נסתלקה הקדושה".

כלומר, חומרת החטא מתבטאת לא רק בכך שנעשה דבר נגד הרצון, כי אם נגד רצונו של מלך, כשהחטא גרם לכך ש"אין

מעניין מאד. שוב משל, ושוב "משל למלך", ושוב משל למלך שחטאו כנגדו. אבל אם לפני שני פסוקים, המשל בא לבטא את חומרת החטא, כאן הוא בא לבטא צד הפוך ביחסים בין המלך למי שחטא לו.

כאן, המלך עוסק באדם אוהב שפגע בו. המלך זועם על מעשהו של אוהבו, אבל האהבה עדיין שוררת ביניהם. וזה גורם למלך "למעט סירחונו", לחפות על אותו אדם יקר לו שעשה מעשה חמור. כי בכל זאת, הוא עדיין אוהב אותו.

ומה הנמשל? - נקרא את ההסבר בלשונו של הרבי:

כוונת רש"י כאן היא כפשטות לשונו, שהמלך מיעט רק ב"סירחון".

"סירחון" איננו עצם הדבר, אלא דבר שני המסתעף ממנו - הריח הרע מהדבר".

כלומר, מצד החיבה לאוהבו, המלך משתדל שכלפי חוץ יראה כאילו החטא איננו כה חמור - מיעוט בסירחון החטא. ועל דרך זה בנמשל:

נכון אומנם שעצם החטא של חטאת הקהל יש בו חומרה יתרה על חטאו של הכוהן המשיח. אך מצד חיבתם של ישראל, הקדוש ברוך הוא ממעט כביכול את "סירחון" החטא, כאילו שהוא איננו חמור כל כך.

וזה מתבטא בכך שבתורה נאמר בפירוש רק "ואת כל חלבו ירים", כאילו שאת היותה ואת שתי הכליות אין צורך להקריב - מה שיוצר את הרושם שחטאת הקהל קלה יותר" מפר הכוהן המשיח.

ח. להעיר מלקו"ש ח"ג (ע' 53) בפ' לשון רש"י (קרח טז, כב) מלך בו"ד שסרחו עליו מקצת מדינה - כי לא היתה כוונה למרוד בהמלך. ע"ש. ועפ"ז מובן מה שנקט רש"י כאן גם במשל הראשון לשון "סרחו" - כי גם בגדוד אין כאן חטא במודי כ"א שווג (או "טעו... ועשו כו"), ולכן רק "סרחון" יש כאן.

וע"פ המבואר בפנים יומתק ג"כ מה שנקט רש"י כהגירסא "מלך שזעם על אוהבו", ולא "שכעס" (שטמ"ק וע"י זבחים שם), ובפרט שכעס הוא לשון יותר רגיל מפרש"י [ולהעיר מפרש"י בהעלותך יא, ב: משל למלך כו' שכעס על בנו כו'] (וראה פרש"י בלק כג, ח) - כי "זעם" הוא גם "ענין מאיסה" (ס' השרשים להרד"ק בערכו), מתאים לענין הסרחון.

פמליא שלו מתקיימת", שבכך בטלה כביכול כללות מלכותו.

אילו היה מדובר אודות חטא סתם, שהוא עניין פרטי בלבד, ניתן היה להבין שבהיות החוטא אוהבו של המלך, מוותר לו המלך מפני חיבתו.

אך איך ייתכן שגם אחרי שהדבר גרם עניין של "אין פמליא שלו מתקיימת", ימעט המלך בסירחון מפני חיבתו?!

יש כאן ממש פרדוקס, החטא והיפוכו. איך זה מסתדר ביחד? איך אפשר בו זמנית לומר שזהו החטא החמור ביותר, שפוגע בקדוש וביקר ביותר, בעצם מלכות השם - ומצד שני לחפות ולטשטש את חומרת המעשה?!

נעצור לרגע ונסה לשים לב למשמעות הדברים שלמדנו זה עתה. התורה, בהוספה או השמטה של כמה מילים, מלמדת אותנו לסנוגר גם על יהודים שגרמו לכך שהמלך יישאר ללא פמליא, שסילקו את השכינה מבית המקדש, רחמנא ליצלן!

ניתן להבין התנהגות של עורך עיתון שמסקר באופן חיובי פרשה העוסקת בידיד ילדות שלו שהסתבר בפלילים. יתכן שכאשר נראיין קרוב משפחה של פושע על פשעיו, הוא יציג את העובדות בצורה מיופה עם הרבה שכבות של יח"צ. אך כאן מדובר על אדם שסילק את השכינה מבית המקדש, או במשל, על אדם שגרם למשפחה של המלך להתנתק ממנו. האם יתכן לומר שהמלך ינסה להקטין את חומרת הפשע הזה?!

ובמושגי הנמשל: איך יתכן שהשם יתברך "תמיד אוהב" את עם ישראל, ומעוניין לייצר נרטיב חיובי גם בעבור אלו שמורדים בו, כופרים במלכותו ומחללים את שמו?!

אהבה עצמית

התשובה מורכבת משני חלקים. נתחיל ונקרא את החלק הראשון של התשובה, בלשונו של הרבי:

על כן מביא רש"י משל מ"מלך שזעם על אוהבו". מדובר כאן אכן אודות מלך, אך אין זה משל העוסק ביחס של מלך לעבד, אלא במלך ביחס לאוהבו.

ועל דרך זה בנמשל, ביחס בין בני ישראל לבין הקדוש ברוך הוא קיימים שני העניינים.

הקדוש ברוך הוא הינו מלכנו, ומצד "יחס" זה, כאשר כל הקהל עובר עבירה, גורם הדבר לכך ש"אין פמליא שלו מתקיימת" ו"חס ושלום נסתלקה הקדושה". אך לאידך, בני ישראל הינם "אוהבו" של המלך, ולכן, אף במצב של "מלך שזעם", ממעט המלך "בסירחון" מפני חיבתו לאוהבו.

קודם כל, אולי זה פרדוקס - אבל זו המציאות. מערכת היחסים שלנו עם הקדוש ברוך הוא איננה חד ממדית. היא מורכבת מכמה מישורים שמתקיימים בו זמנית.

כי הקדוש ברוך הוא "אבינו מלכנו". הוא מלך מצווה שאנחנו מחויבים לקיים את הוראותיו ואסור לנו להמרות את פיו, חלילה. אבל יש לנו מערכת יחסים מקבילה איתו כאבא אוהב, שמקבל אותנו גם כאשר דבק בנו סירחון של חטא.

כך שמצד אחד אכן יש "זעם", כי בחטאינו אנחנו גורמים לפגיעה בשכינה ובקדוש ברוך הוא עצמו, חלילה. אבל יחד עם זאת, השם עדיין אוהב אותנו. וזוהי אהבה שגורמת לקדוש ברוך הוא לחפות עלינו, "למעט סירחוננו", ולקבל אותנו בכל זאת.

אבל יש חלק עמוק עוד יותר בתשובה:

אין זה רק שמצד חיבתו של בני ישראל הקדוש ברוך הוא ממעט בסירחון של אוהבו, משום שהסירחון של האהוב נוגע וחשוב לו עצמו;

אלא [ש]בין בני ישראל ובין הקדוש ברוך הוא ישנה אהבה עצמית, עד שאי אפשר להפריד ביניהם. וממילא, עד כמה שהמצב יהיה נחות, חס ושלום, החיבה והקשר בין בני ישראל לקדוש ברוך הוא

ט. בעיון יעקב לע"ז זבחים שם (ד"ה ומיעוט) מפרש דמה שמייעט בסירחון מפני חיבתו הוא כי "התורה כתבה כשיחטאו... באמת עדיין לא חטאו... לכן קיצר במה דאפשר". אבל פשטות המשל הוא, דגם בשעה שהמלך זעם (בפועל) על אוהבו, ה"ה ממעט בסירחון מפני חיבתו. י. ע"ד פרש"י תצא כא, כב: ולזולו של מלך הוא... וישראל הם בניו... לשני אחים תאומים כו'.

יישאר תמיד בשלמות.

ואפילו במקרה שיהודים מצד עצמם לכאורה אינם ראויים לכפרה, אומר הקדוש ברוך הוא אשר (כביכול) "יכנס החץ בי ולא בבניי".

שלו, נאמנים ואהובים ככל שיהיו. יהודים הם חלק ממנו. כל יהודי הוא בן משפחה של השם, ואבא אף פעם לא מוותר על ילד שלו, גם אם הוא 'לא רווחי' למשק הבית, גם אם הוא עושה בושות להורים, וגם אם הוא מלכלך את הבית וגורם לבני הדודים לא להגיע לבקר...

האהבה של אבא לבניו איננה אהבה תועלתנית שמונעת משיקולי רווח ותועלת, וגם איננה תלויה בהתנהגות מסוימת או במצב נתון. היא מכונה בלשון החסידות **"אהבה עצמית"**. כמו שאדם אוהב את עצמו ללא סייגים, כך הורים אוהבים את ילדיהם, בכל מצב ובלי תנאים. ולא רק שאבא ואימא לא מוותרים על הילדים, אלא הם גם "ממעטים בסירחונם" - תמיד חושבים עליהם בצורה חיובית, תמיד מסתכלים עליהם במשקפים חיוביים.

סיקור חיובי

באחת הלילות בהם קיבל הרבי אנשים ל'יחידות', בשעה ארבע לפנות בוקר, נכנסו אל חדרו של הרבי בעל ואישה חשוכי ילדים. הם השתייכו לחסידות סאטמר, ורובם האדמו"ר שלח אותם אל הרבי להתברך מפיו.

הרבי התעניין במצבם, ייעץ להם לפנות לרופא מסוים ובירך אותם במאור פנים שיזכו לילדים, ברכה שאכן התקיימה בשנים הבאות.

בסיום היחידות, פנה הרבי אל החסיד ושאל אותו: "לא מזמן ציינו בסאטמר ירצייט של אחד האדמו"רים. ידוע לי שהאדמו"ר נהג לערוך ב'טיש' סיום מסכת. האם תוכל לשתף אותי בדבריו של האדמו"ר באותו מעמד?"

"האדמו"ר סיים את מסכת חגיגה", השיב החסיד, "והתעכב על הביטוי המופיע שם בגמרא: 'פושעי ישראל מלאין מצוות כרימון'. בין הדברים, העלה את השאלה הבאה: אם אותם אנשים מוגדרים כ'פושעי ישראל', איך הגמרא אומרת שהם 'מלאין מצוות כרימון'?"

פניו הקדושות של הרבי הרצינו. החסיד הבין שהוא אמר משהו שלא נעם לאוזניו של הרבי.

"אף אני למדתי את הגמרא במסכת חגיגה", אמר הרבי, "ולי התעוררה קושיה הפוכה בדיוק. אם הם 'מלאין מצוות כרימון', כיצד ייתכן שהגמרא מגדירה אותם כ'פושעי ישראל'!?"

קיום התורה והמצוות חשוב מאד לקדוש ברוך הוא. אין בכך כל מקום לספק. זוהי תכלית הבריאה כולה, זהו ייעודו של כל אחד מאיתנו כאן בעולם. ברור מאליו שחילול השם ועבירה על רצונו זהו דבר חמור ביותר, שאמור להחריד ולזעזע כל יהודי עובד השם.

אך יחד עם זאת ולמרות כל זאת, עלינו לדעת שהאהבה של הקדוש ברוך הוא לכל יהודי חזקה ועמוקה אפילו יותר מהרצון שלו שנגשים את הוראותיו ונעשה את רצונו. ואותה אהבה היא "אהבה עצמית". היא מוטבעת בעצם קיומו וקיומנו, ולא תלויה בשום משתנה. זוהי אהבה מוחלטת לכל יהודי באשר הוא יהודי, לא משנה לאיזה מגזר הוא משתייך ומה הוא שם על הראש.

לפני מתן תורה מתאר הקדוש ברוך הוא את אהבתו העצומה לבני ישראל, ואומר להם:⁸ "וַאֲשֶׁא אֶתְכֶם עַל פְּנֵי נְשָׁרִים, וְאָבֹא אֶתְכֶם אֵלַי". השם מתאר עד כמה הוא אוהב את בני ישראל, כמו הנשר⁹ שברצונו להגן את צאצאיו הוא נושא אותם על כתפיו. כפי שרש"י מסביר: "הנשר הזה אינו מתיירא אלא מן האדם, שמא יזרוק בו חץ, לפי שאין עוף פורח על גביו. לכך נותנו על כנפיו, אמר: מוטב יכנס החץ בי, ולא בבניי".

והנמשל? כאשר מונחות לפני הקדוש ברוך הוא שתי ברירות: אחת היא שמירה על קידוש שמו במחיר של הענשת חוטאי ישראל, והשנייה היא לוותר על כבודו, כביכול, ולהציל ולכפר על בני ישראל למרות שמגיע להם עונש חמור - השם בוחר באפשרות השנייה. "מוטב יכנס החץ בי, ולא בבניי!"

הסיבה העמוקה לכך היא משום שבני ישראל אינם רק חיילים בצבא השם או עבדים בארמון

8. שמות יט, ד.

9. מעניין לציין שגם כיום ישנם זנים מסוימים של עיטים שנצפו נוהגים כך.

יא. פרש"י יתרו יט, ד (מכילתא שם). האזינו לב, יא. וראה פירוש רש"י בשלח (יד, ט-כ) "שהיו ישראל נתונים בדין" - דבזה מובן מה שייך כנס "החץ גשמי" בי?!

לאהוב כל יהודי

התורה רוצה לחנך אותנו, במיוחד כיצד להסתכל על יהודי ש'סרח'. שבמקום להזדעזע ולחשוב עד כמה נורא החטא, נפעיל את עין ימין ונחפש צדדים של סגוריה על המצב ואמפתיה למי שחטא. ולא פחות חשוב מכך, שנדע ונבין מהי באמת מהות הקשר בינינו לבין הקדוש ברוך הוא, ובתוך המשפחה, בין יהודי ליהודי.

כאשר בעלת הבית מתאמצת להכין ארוחה טעימה וחמה לילדיה הקטנים, היא בוודאי לא מרגישה שהיא 'עושה להם טובה'. כאשר ההורים לוקחים את הילד לרופא באמצע הלילה למרות העייפות והיום העמוס שמחכה להם למחרת, הם לא מעלים על דעתם לחשוב שהם כעת גומלים חסד.

בדיוק כך צריכה להיות הגישה כלפי עזרה לזולת, וכלפי ה'מבצעים' ליזכוי הרבים במצוות. המחויבות שלנו לתורה ולמצוות היא לא רק מחויבות אישית שלנו כלפי עצמנו - שאנחנו נאכל מצה, שלנו יהיו תפילין מהודרות, שאנחנו נדע את פרשת השבוע - ואולי מקסימום בתור טובה, אנחנו 'מזכים' יהודים אחרים.

לא ולא. יהודי עובד השם דואג, ערב ואחראי לעם ישראל כולו: שכל יהודי יאכל מצות, שכל אישה ובת תדליק נרות שבת, שכל היהודים יניחו תפילין וישמרו כשרות, שכל עם ישראל יהיה מחובר להשם. שכולנו יחד נצא מהגלות.

זו למעשה המשימה שלנו במבצעי המצוות ושליחותנו כחסידי הרבי. לא "לדאוג לזולת", לא "זיכוי הרבים" בתור טובה או מעשה נאצל. חובתנו ואחריותנו להסתכל על עם ישראל כמשפחה אחת וכגוף אחד, ולדאוג לכך שכל המשפחה כאחד תצא מן הגלות לגאולה שלמה.

מכאן ישנה הוראה, עד כמה עמוקה צריכה להיות האהבה לכל יהודי, באיזה מצב שלא יהיה.

יש לדעת שכל יהודי הינו "נער ישראל ואהבהו"^{יב}: האהבה של הקדוש ברוך הוא לכל יהודי היא בדוגמת האהבה ל"נער", שהיא אהבה עצמית. בכל צורה שהילד מתנהג, הרי הוא "נער" וממילא "ואהבהו".

ומאחר שהקדוש ברוך הוא אומר שהוא אוהב כל יהודי באופן של "נער ישראל ואהבהו", צריך הדבר להיות כן גם אצל בני ישראל, שאהבתם ליהודי שני תהיה באופן של אהבה עצמית.

יהודי צריך להרגיש שאין הוא אוהב מישהו אחר, שהוא עושה טובה לזולתו, אלא שהדבר נוגע אליו בעצמו. ובפרט, שכל זמן שהוא איננו מוציא את השני מן הגלות, בכל הפירושים, נמצא הוא עצמו בגלות.

ואז פשוט הדבר שהוא עושה את כל התלוי בו לעזור לכל בני ישראל ולכל יהודי, ראשית "למעט" את סירחונם, באם הוא קיים, ועד שחיבתן באה לידי גילוי.

יב. הושע יא, א. וראה בארובה ד"ה כי נער ישראל תרס"ו (נדפס בסו"ס יו"ט של ר"ה תרס"ו (קה"ת ברוקלין, תשל"ז) ע' תקנ (בהוצאת תנש"א - ע' תקעד)).

התקשרות

אצלר במייל!

chabadisrael.co.il

הכתובת שלך לכל עניין יהודי

חב"ד
צעירות
אגודת
חב"ד

עושים מנוי דיגיטלי
ל'התקשרות' ולשאר העלונים השבועיים
של צעירי חב"ד ומקבלים את העלונים מדי
שבוע ישירות לדואר האלקטרוני שלכם

איך עומדים בקיום החלטות?

האם לקבל החלטות טובות על צעדים קטנים או של קפיצה משמעותית? ואיזו תכונה טובה צריך ללמוד מהנהגתו של היצר הרע בעצמו? – הדרכה מעשית איך לקבל החלטה טובה ולהצליח לעמוד בה לאורך זמן

וחברותא שיחד עימו מקיימים את ההחלטה. מאחר שזה מעיק שלא לקיים ההחלטה, כיוון שעל ידי זה גורם אי נעימות לשני, וקל להבין.

מובן גם כן שהיצר הרע משתדל לבלבל גם בעבודה והנהגה האמורה [גם כאשר מיישמים את העצות האמורות], אבל אין צורך להתפעל מכך, ואדרבה – מזה עצמו צריכים ללמוד מסר ולהוסיף כוח במלחמת היצר:

וכידוע ההתבוננות [מה שאפשר להביט ולהתבונן] בהשתדלות הכי גדולה, שונה ומשונה, של היצר לפתות את האדם – אשר את כל מאמציו אלו מפעיל היצר רק כיוון שזוהי תכלית בריאתו על ידי השם, וטורח הוא בכל דרך למלא את תכליתו זו.

ומכך הרי יש לנו ללמוד, עד כמה צריכה להיות ההשתדלות פי כמה מצד האדם למלאות תכלית בריאתו הוא, אשר מטרת האדם בעולם היא לעבוד את השם, כדברי חז"ל: "אני נבראתי לשמש את קוני".

וכאשר הוא יעשה את התלוי בו, לקבל את ההחלטה הטובה באופן המתאים, הרי יהיה לו בכך סיוע רב משמיים, כפי שהובטחנו: "אדם מקדש את עצמו מעט מלמטה, מקדשין אותו הרבה מלמעלה".

בברכה לבשורות טובות.

במענה למכתבו אליי, בו שואל ומבקש עצה להתמודדות עם העדר הסדר אצלו – שמחליט להתנהג באופן מסוים, ואינו נמשך זמן רב ומשנה בחזרה את הנהגתו, ובמילא מבלבל זה גם להזולת [לאנשים שסביבו] וגם לעצמו.

והמענה על כך:

בכלל [באופן כללי], שינויים כמו זה האמור, באים לעיתים תכופות מפני שמחליטים על ביצוע עניינים שהם לא בערך [אינם תואמים] להמצב בהווה;

זאת אומרת, שחפצים 'לדלג' ולקפוץ במהירות בצעדי ההתקדמות בעבודת השם, בה בשעה שהסדר הרגיל הוא "מעט מעט אגרשנו", להעלות בקודש צעד אחר צעד.

[מלבד במקרים מיוחדים, היוצאים מן הכלל, שאז [שבהם] הסדר הוא באופן ד'מדלג' ומקפץ, ועד למעבר מהיר של היפוך מן הקצה אל הקצה "בשעתא חדא וברגעא חדא" [בשעה אחת וברגע אחד], אבל אין זה הסדר הקבוע והתדיר ד'תמידים כסדרם'],

ועוד בזה עצה היעוצה [עצה נוספת שבכוחה לסייע בפתרון הבעיה]:

שתהיה ההסכמה וההחלטה בת קיימא, על ידי חיזוק מבחוץ – כשמתקשרים בזה עם חבר

מתנות' של תורה

23277 / Melamed Yossi

הרבי את עמדתו הברורה בנושא המתנות. הרבי ביקש כי מי שמתכנן להשקיע כסף ברכישת מתנות או בפרסום מודעות ברכה בעיתונות, יפנה את הכספים לצדקה. אך מעל לכל - הדגיש הרבי כי המתנה הרצויה ביותר היא הוספה בלימוד התורה ובקיום המצוות.

כבר בשנים קודם לכן, ובעיקר לקראת יום הולדתו השבעים בשנת תשל"ב, עורר הרבי כי המתנה האמיתית היא "מתנה רוחנית" - תוספת בלימוד התורה, הן בנגלה והן בחסידות.

קובץ "הערות התמימים" - חידושי התורה של בחורי הישיבה ב-770, הופיע לראשונה בעקבות בקשתו של הרבי בשנת תשל"ב. הקובץ זכה ליחס מיוחד של חיבה מאת הרבי, עד שציין אותו כאחד מ-71 המוסדות החדשים שהוקמו לרגל יום הולדתו השבעים.

בהתוועדות של שנת תשל"ז, ממנה לקוחה התמונה בראש העמוד, כבר הוגשו לרבי שמונה קובצי חידושי תורה שיצאו לאור על ידי ישיבות חב"ד השונות, וביניהם הקובץ של ישיבת 770, שהוגש על ידי הרב מענטליק. כאשר גם לאורך השנים הבאות המשיך הרבי להביע קורת רוח מיוחדת מקובצי חידושי התורה ומ"מתנות" של הוספה בלימוד התורה - הן מצד קהילות והן מצד יחידים.

בתמונה נראית התוועדות י"א ניסן - יום הולדתו השבעים וחמש של הרבי. ראש ישיבת "תומכי תמימים" ב-770, הרב מרדכי מענטליק, מגיש לרבי מתנה מיוחדת: קובץ "הערות התמימים" - חידושי תורה מפרי עמלם של תלמידי הישיבה.

על שולחנו של הרבי נראית ערימה גבוהה של מתנות, שכמעט מסתירה את פני הקודש. רבים וטובים ביקשו להביע את רחשי ליבם לכבוד היום הגדול באמצעות הענקת מתנה, עד כי מעמד מסירת המתנות נמשך באופן חריג קרוב לשעה וחצי מזמן ההתוועדות.

בין המתנות שהוענקו לרבי היו ספרים חדשים מתורתו של הרבי, ספרים שיצאו לאור על ידי השלוחים בלונדון ובמרוקו, וכן ספרים וכתבי יד עתיקים שהגישו אנשי הקהילה הספרדית בקווינס.

על הבימה נכחו רבנים, אישים בכירים בממשל הפדרלי, נציגי עיריית ניו יורק וראש העיר מר אברהם בים, שבאו לברך ולהעניק מתנות ומכתבי הוקרה. שלוחים ונציגים שונים מסרו גם מכתבי ברכה מראשי השלטון בארץ הקודש, לצד מפתחות ומדליות הוקרה מראשי ערים שונות בארץ ובעולם.

שבועיים קודם לכן, בהתוועדות כ"ח אדר, הביע

אביב של גאולה // מאמר "החודש הזה לכם" – ספר המאמרים תשכ"ו

מה הקשר בין מועדי ישראל וזמני גידול התבואה? מדוע המצוות נמשלו לזרעים ומה ה'אדמה' שביכולתה להצמיח אותן? על הצמיחה שעומדת להיות בגאולה העתידה והקשר הישיר לחודש הגאולה – חודש האביב

— א —

חודש האביב

החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה¹.

חדש ניסן הוא חדש האביב. כמו שכתוב² "שמור את חדש האביב", ודרשו רז"ל³: "שמור אביב של תקופה שיהא בחדש ניסן". והיינו, לא שבבוא חדש ניסן אזי נעשה אביב, אלא להפך, שבבוא האביב אזי קובעים את חדש ניסן. שמהו מובן, שעקרו של חדש ניסן הוא ענן האביב.

— ב —

'זרעים' ו'מועד' יחדיו

והענין בזה, כפי שמבאר הצמח צדק⁴ בפרוש הפתוב⁵: "והיה אמונת עתיד חסן ישועת חכמת ודעת גו' [יראת ה' היא אוצרו]", שעל זה דרשו רז"ל בגמרא⁶ שקאי על ששה סדרי משנה: "אמונת זה סדר זרעים, עתיד זה סדר מועד וכו' [חסן זה סדר נשים, ישועות זה סדר נזיקין, חכמת זה סדר קדשים ודעת זה סדר טהרות]",

שהלשון "אמונת עתיד" [המכון כנגד סדר 'זרעים' וסדר 'מועד'] הוא כאלו הם ענין אחד.

המועדים הם בזמני התבואה

ומקדים לבאר, שקביעות המועדים היא באפן שהם תלויים בזמן בשול התבואה.

וכמו חג הפסח, כמו שכתוב⁷ "את חג המצות

1. בא יב, ב.

2. ראה טז, א.

3. ראש השנה כא, א.

4. אור התורה שבועות עמ' עא ואילך.

5. ישעיה לג, ו.

6. שבת לא, א.

7. משפטים כג, טו.

8. הושע י, ב.

9. מלאכי ג, יב.

10. הרחבה לנושא - מדברי הצמח צדק, אור התורה שמות ח"ח עמ'

ב'תתנד.

זריעת המצוות

מהו הקשר והשיכות של זמן בשול התבואה לענין המועדים?

הענין יובן על פי באור ענין בשול התבואה וענין המועדים בפנימיות הענינים, שמהם נמשכים ענינים אלו כפי שהם כפשוטם למטה:

דהנה, כללות ענין הזריעה ('זרעים') שמהו נעשה בשול התבואה, הוא כמו שכתוב⁸ "זרעו לכם לצדקה", וקאי [מדבר בזה] על כל המצוות. כי צדקה שקולה כנגד כל המצוות.

והזרעים הם בני ישראל, שאליהם נאמר הצווי "זרעו גו"⁹.

ומקום הזריעה הוא בארץ, וגם זה קאי [מדבר] על בני ישראל, שנקראים בשם "ארץ חפץ"¹⁰, שזהו מצד הבטול והקבלת על שיש בהם.

פרי משובח מגרעין חסר טעם

כ¹⁰ הנה כמו הזריעה, הגם שלא היה עצם

אף על פי כן, הוא עושה את שלו, "שְׁמַאמִין בְּחִי העוֹלָמִים וְזוֹרַע", שְׁעוֹבֵד עֲבוֹדָתוֹ בְּזִרְעַת הַתּוֹרָה ומִצּוֹת.

— ה —

הארת הצמיחה במועדים

אָמֵנָם, אֵף עַל פִּי שְׁעָקָר הַצְמִיחָה תִּהְיֶה לְעֵתִיד לְבֹא, מְכַל מְקוֹם, יֵשׁ הָאָרֶה מְזָה בְּכָל שְׁלוֹשׁ הָרָגְלִים, שְׁנִקְרָאִים 'מוֹעֲדִים לְשִׁמְחָה',

וְהִירֵי עֲנִין הַשִּׁמְחָה הוּא עֲנִין הַגְּלוּי. וְכִמּוֹ שְׁרֹאִים שְׁכָאֲשֶׁר הָאָדָם הוּא בְּשִׁמְחָה, אֲזִי מְגַלֶּה אֶת הָאֻצְרוֹת - הַתְּכֻנוֹת הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁבְּנַפְשׁוֹ.

וְהִינּוּ לִפִּי שֶׁהַשִּׁמְחָה פּוֹרֶצֶת אֶת הַגְּדָרִים וְהַהֲגָבֻלוֹת¹⁵, לְכֵן מִתְּגַלֶּה בְּכָל עֲנִינּוֹ כֹּי, אֲשֶׁר לוֹלִי הַשִּׁמְחָה הִי בְּאֶפֶן נִסְתָּר.

וְזֶהוּ הַקִּשּׁוֹר וְהַשִּׁיכּוֹת דְּעִנִּין הַמוֹעֲדִים לְזִמְנֵי בְּשׁוֹל הַתְּבוּאָה - כִּי בְּזִמְנֵי הַמוֹעֲדִים יֵשׁ הָאָרֶה מִהַצְמִיחָה לְעֵתִיד לְבֹא (בְּשׁוֹל הַתְּבוּאָה) שְׁנַעֲשִׂית עַל יְדֵי הָזִירְעָה שֶׁבְּעֲבוֹדַת קִיּוֹם הַתּוֹרָה וּמִצּוֹת.

— ו —

האביב - זמן הצמיחה והגאולה

וְיֵשׁ לוֹמַר שֶׁזֶהוּ גַם הַקִּשּׁוֹר עִם מָה שֶׁכְּתוּב "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם", שֶׁחֹדֶשׁ נִסָּן הוּא חֹדֶשׁ שֶׁל גְּאֻלָּה, "שֶׁבּוּ נִגְאָלוּ אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם וְבוּ עֲתִידִין לְהִגָּאֵל"¹⁶,

שֶׁזֶהוּ לִפִּי שֶׁחֹדֶשׁ נִסָּן הוּא חֹדֶשׁ הָאָבִיב, שֶׁבוּ מִתְחִיל בְּשׁוֹל הַתְּבוּאָה, שֶׁזֶהוּ עֲנִינָה שֶׁל הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידִי, עֲנִין הַצְמִיחָה,

לְאַחֲרֵי כָּל־לוֹת הָעֲבוּדָה דְּ"הַבָּאִים יִשְׂרָשׁ יַעֲקֹב", שֶׁזֶהוּ הָזִירְעָה דְּתוֹרָה וּמִצּוֹת שֶׁזּוֹרְעִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִשְׁךְ שִׁית אֲלֵפֵי שְׁנֵין דְּהוּי עֲלֵמָא [שֶׁשׁ אֲלֶף שָׁנוֹת קִיּוֹם הָעוֹלָם],

וּבִפְרָט בְּמִשְׁךְ זְמַן הַגְּלוּת, כִּידוּעַ שְׁכַל הַגְּלוּיִים שֶׁל יָמוֹת הַמְּשִׁיחַ תְּלוּיִים בְּמַעֲשֵׂינּוּ וְעֲבוֹדָתָנוּ כָּל זְמַן מִשְׁךְ הַגְּלוּת¹⁷.

הַגְּרָעִין בְּחִינַת מֵאֶכֶל כָּלֵל, עִם כָּל זֶה נִצְמָח מִמֶּנּוּ פְּרִי מֵאֶכֶל טוֹב וּמִשְׁבַּח בְּמֵאֵד עַל יְדֵי הָזִירְעָה בְּאֶרֶץ,

כְּמוֹ כֵּן הַמִּצּוֹת יִרְדּוּ וְנִתְלַבְּשׁוּ בְּדִבְרֵים גְּשְׁמִיִּים מִמֶּשׁ, כְּמוֹ תְּפִלִּין עַל קֶלֶף גְּשְׁמִי וְצִיצִית מִצְמָר גְּשְׁמִי, וְעַל יְדֵי קִיּוֹם הַמִּצּוֹת שְׁאֵדָם מִיִּשְׂרָאֵל מִנִּיחַ הַתְּפִלִּין עַל רֹאשׁוֹ נִמְשָׁךְ וְנִתְּהוּהָ בְּחִינַת גְּלוּי אֱלֻקוֹת.

וְלִכְאוּרָה אֵינוֹ מוּבֵן: אִיךָ עַל יְדֵי הַנִּחַת תְּפִלִּין מְקַלֵּף וְיִדּוּ גְשְׁמִיִּים יִמְשְׁכוּ גְלוּי אֹרֶן אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא? אֵף הוּא כְּמוֹ שֶׁעַל יְדֵי זִרְעַת הַגְּרָעִין שְׁאֵין בּוֹ טַעַם כָּלֵל נִצְמָח פְּרִי מִשְׁבַּח בְּטִיב טַעַם.

"ארץ חפץ" שיכולה להצמיח

וְלִכֵּן נִמְשָׁךְ הַגְּלוּי מִהַתְּפִלִּין דְּזֻקָא כְּשֶׁהִיִּשְׂרָאֵל מִנִּיחַ אוֹתָם עַל רֹאשׁוֹ, מָה שְׁאֵין כֵּן כְּשֶׁמִּנְחָה עַל הַשְּׁלָחַן לֹא נִתְּהוּהָ מְזָה שׁוּם גְּלוּי כָּלֵל,

אֲלֹא שֶׁזֶהוּ כְּמִשְׁלַח צְמִיחַת הַפְּרִי מִהַגְּרָעִין, שֶׁעִם הִיּוֹת עַל יְדֵי הַגְּרָעִין נִצְמָח הַפְּרִי הַמִּשְׁבַּח, מְכַל מְקוֹם לֹא בְּכָל מְקוֹם יִהְיֶה נִצְמָח פְּרִי מִהַגְּרָעִין, אֲלֹא רַק עַל יְדֵי זִרְעַת הַגְּרָעִין בְּאֶרֶץ, שֶׁבְּאֶרֶץ הוּא שִׁישׁ כַּח הַצּוּמָח לְהַצְמִיחַ הַפְּרִי הַמִּשְׁבַּח מִהַגְּרָעִין,

כְּמוֹ כֵּן נֶאֱמַר [עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל] "כִּי תִהְיֶה אֶתֶם אֶרֶץ חֶפֶץ" שֶׁבָּהֶם וְעַל יָדָם יֵשׁ הַכַּח הַזֶּה לְהַצְמִיחַ גְּלוּי אֹרֶן אֵין סוּף עַל יְדֵי זִרְעַת מַעֲשֵׂה הַמִּצּוֹת.

— ז —

הצמיחה תהיה רק לעתיד

וְעַל זֶה נֶאֱמַר¹¹ "הַבָּאִים יִשְׂרָשׁ יַעֲקֹב, יִצִּיץ וּפְרַח יִשְׂרָאֵל, וּמֵלֵאֻ פְּנֵי תֵּבֵל תִּנּוּבָה", שֶׁעֲנִין הָזִירְעָה ("יִשְׂרָשׁ גּו'") קָאֵי עַל כָּל־לוֹת זְמַן הָעֲבוּדָה, וּבִפְרָט עַל מַעֲשֵׂינּוּ וְעֲבוֹדָתָנוּ בְּמִשְׁךְ זְמַן הַגְּלוּת, וְאֵלוּ הַצְמִיחָה ("יִצִּיץ וּפְרַח גּו'") תִּהְיֶה לְעֵתִיד לְבֹא, שֶׁאֵז יָקִים הַיְעוּד¹² "וְנִגְלֶה כְּבוֹד הָי' וְגו'".

וְהִי אֲמוּנַת זֶה סֵדֶר זִרְעִים, כְּדֹאִיתָא בִּירוּשְׁלָמִי¹³ "שְׁמַאמִין בְּחִי הָעוֹלָמִים וְזוֹרַע":

וְהִינּוּ, שְׁאֵף שִׁידוּעַ שֶׁ"שִׁכַּר מִצּוּהָ בְּהֵאֵי עֲלֵמָא לִיכָא"¹⁴ [שִׁכַּר הַמִּצּוֹת הוּא אֵינוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה] וְכִנְזָכֶר לְעִיל שֶׁהַצְמִיחָה תִּהְיֶה רַק לְעֵתִיד לְבֹא,

11. ישעיה כז, ו.

12. ישעיה מ, ה.

13. הובא בתוס' ד"ה אמונת - שבת שם.

14. קידושין לט, ב.

15. ספר המאמרים תרנ"ז עמ' רכג.

16. שמות רבה פט"ו, יא.

17. תניא פרק לו.

כרשת ויקרא

כוחה של התשובה

אדם."

זה שהקורבנות שהם "קדשי קודשים" נשחטים דווקא בצפון, מלמד אותנו על כוחה הנפלא של התשובה - שבכוחה, גם אדם שנפל בידיו של היצר הרע יכול להתעלות ולהתקדש עד ל"קודש קודשים".

(אדמו"ר הצמח צדק - אור התורה, ויקרא, עמוד תלא)

וּשְׁחַט אֶתוֹ עַל יָדֶיךָ הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי ה', וְזָרְקוּ
בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת דָּמֹו עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב

(פרק א, פסוק יא)

הַעֹלָה - קִדְשֵׁי קִדְשִׁים. שְׁחִיטָתָהּ בְּצִפְנָן (משנה,

מסכת זבחים, פרק ה, משנה ד)

הצפון הוא רמז ליצר הרע, כפי שאומרת הגמרא (מסכת סוכה, דף נב): "את הצפוני ארחיק מעליכם, זה יצר הרע, שצפון ועומד בליבו של

המלח של פנימיות התורה

מופשטים, אין בה עונג וטעם לעצמה אך היא 'משמרת' את לימוד התורה שיהיה כפי שראוי להיות.

וזאת רומז לנו הפסוק: **"על כל קורבנך תקריב מלח"** - לימוד הנגלה חייב להיות מלווה בלימוד פנימיות התורה, כי רק אז הלימוד הוא מתוך ראות שמיים.

(אדמו"ר הזקן - לקוטי תורה, ויקרא, עמוד ג)

וְכָל קָרְבַּן מִנְחַתְךָ בְּמֶלַח תִּמְלַח וְלֹא תִשְׁבִּית מֶלַח
בְּרִית אֶל-לֹהֶיךָ מֵעַל מִנְחַתְךָ, עַל כָּל קָרְבָּנְךָ תִּקְרִיב
מֶלַח (פרק ב, פסוק יג)

החלק הנגלה שבתורה נמשל לבשר - כשם שהבשר טעים לחך, כך לימוד התורה בנושאים המוכרים מהעולם ומהחיים ממלא בטוב טעם ועונג. החלק הנסתר שבתורה, פנימיות התורה, נמשל למלח - כשם שהמלח אין בו טעם לעצמו, אך הוא נותן טעם ומשמר את האוכל, כך גם פנימיות התורה שבה עוסקים בנושאים רוחניים

כרשת צו

אש התורה

והתלהבות זו צריכה להיות כזו שבה **"על המזבח"** - כלומר: האדם, שנברא ממקום כפרתו שזהו המזבח, יהיה **"כל הלילה"** - כל ימי חייו בעולם הזה, שדומה ללילה, במצב שבו **"ואש המזבח תוקד בו"** - תוקד בו אש התורה יומם ולילה ללא הפוגה.

(המגיד ממזריטש - אור תורה, פרשת צו, עמוד לח)

צו את אֶהֱרֹן וְאֶת בָּנָיו לֵאמֹר, זֹאת תֹּרַת הָעֹלָה,
הוא הָעֹלָה עַל מִקְדָּה עַל הַמִּזְבֵּחַ כָּל הַלֵּילָה עַד
הַבֹּקֶר וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּקְדָּה בּוֹ (פרק ו, פסוק ב)

הפסוק רומז לנו כיצד צריך ללמוד תורה: **"זאת תורת העולה"** - העוסק בתורה מגיע למקום גבוה ומתעלה מעל כל הקורבנות, אך זאת **"על מוקדה"** - בתנאי שלומדים את התורה מתוך התלהבות וקדחת הבאה מאהבת הבורא ויראתו.

זריזות בעבודת ה'

צו את אהרן ואת בניו לאמר (פרק ו, פסוק ב)

אין צו אלא לשון זרוז מיד ולדורות (רש"י)

המאמר "אין צו אלא לשון זרוז, מיד ולדורות" מורה לנו הוראה בעבודת ה': עבודת ה' כולה צריכה להיעשות בזריזות, שמחה ותשוקה לקיים

את רצון הבורא. "מיד ולדורות" - כשמזדמנת אפשרות לקיים מצווה יש לקיים אותה מיד ללא דחיות, וכאשר עושים את רצון ה' יש לזה המשך וקיום נצחי גם לדורות הבאים.

(הרבי - תענית אסתר תשמ"ו)

זכות שעומדת לעד

אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה (פרק ו, פסוק ו)

"אש תמיד - לא תכבה": יהודי שלומד עם חברו תורה, ומצית את 'אש התמיד' האלוקית שבנפשו,

זוכה בזכות שתעמוד לו לעד.

(אדמו"ר הצמח צדק - היום יום, עמוד לט)

אש אהבת ה' צריכה לבעור

תמיד - אפילו בשבת, תמיד - אפילו בטמאה (תלמוד

ירושלמי, מסכת יומא, פרק ד)

התורה רומזת לנו על נחיצותה של אהבת ה' המורגשת וגלויה:

"אש תמיד תוקד על המזבח" - ה'אש' של אהבת ה' צריכה להיות מורגשת גם ב'מזבח החיצון' שבאדם, והכוונה היא לחיצוניות הלב. כלומר, האהבה הפנימית המוסתרת לא מספיקה, וצריך להצית אותה עד שתורגש בלב.

ואהבת ה' המורגשת והגלויה צריכה לבעור בכל אחד בכל מצב: **"תמיד, אפילו בשבת"** - גם מי שמרום ומובדל מענייני העולם החומריים ומלא בהשגת אלוקות, כמו בשבת, לא רשאי להסתפק בכך אלא צריך להשתדל להעיר את האהבה שתתגלה בליבו; ו**"תמיד, אפילו בטמאה"** - אפילו מי שנטמא בחטאים ובעוונות חייב ויכול לעורר את 'אש התמיד' האלוקית הטמונה בנפשו.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך א, עמוד 217)

לימוד תורה תלוי בקירוב יהודים

אש שנאמר בה "תמיד" - היא שמדליקין בה את

הנרות, שנאמר בה: "להעלת נר תמיד" - אף היא

מעל מזבח החיצון תוקד (רש"י)

את נרות המנורה הדליקו מהאש שבערה על המזבח החיצון, וכאן טמון רמז נפלא בעבודת ה': הדרך לזכות לאור התורה, המרומוז בנרות המנורה

הטהורה, היא דווקא כאשר האדם אינו מסתפק בעבודת ה' הפנימית שלו עם עצמו, אלא מתעסק גם בטובתו של הזולת, עבודה המרומזת במזבח הנמצא דווקא בחוץ.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך ז, עמוד 56)

לבית חב"ד, בית הכנסת, לעסק או לחוסד החינוכי
התוכן מתעדכן כל העת, בקטעים רלוונטיים תוכן מרתק ומותאם לקהל היעד

מכרז מיוחד
לארץ הקודש
35% הנחה
לשנה
הראשונה

JEM ישראל < did.li/JEM-tv > 03-3083554

לחיות עם הרבי - סביב השעון

וידאו מהרבי ברצף בכל שעות היממה

יום רביעי

יא ניסן

- יום הולדת את כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו. מתחילים לומר מזמור קכ"ד¹, ואחר-כך המזמור המתאים לכל אחד, לפי מספר שנותיו².

יום חמישי

יב ניסן

תענית בכורות (מוקדם)

- הבכורים, בין מאב ובין מאם, מתענים, ואפילו כוהנים ולויים. נתפשט המנהג שבמקום להתענות משתתפים הבכורים בערב פסח בסיום מסכת (סעודת מצווה), וממילא פוקעת התענית. יכולים לסיים גם מסכת מהתלמוד הירושלמי.

- קטן שעומד להיות בן 13 בשבת הקרובה (ערב פסח), צריך להיות נוכח גם הוא בסיום המסכת.

בדיקת חמץ

- זמן הבדיקה הוא מיד אחרי צאת הכוכבים³, ותמיד לאחר תפילת ערבית⁴.
- את הבדיקה עורכים בכל המקומות שיש לחוש ולהסתפק שמא הכניס לתוכם חמץ, אפילו באקראי⁵.

- לפני הבדיקה צריך לנקות היטב את כל החדרים שצריך לבדוקם⁶. כן יש לרכז את כל החמץ המיועד לאכילה מחר ובשבת בבוקר, במקום שמור מילדים וכדומה⁷.

- זמן קצר לפני כן מניחים במקומות שונים בבית עשר חתיכות של חמץ קשה⁸, כל אחת מהן עטופה בנייר⁹. כדאי שמשקלם הכולל של כל

- עשר הפתיתים יהיה לפחות כזית¹⁰.
 - נכון לערוך רשימה היכן הניחו את פירורי החמץ, שמא ישכח¹¹.
 - את הבדיקה עורכים לאור נר של שעווה ועל-ידי נוצת עוף שבאמצעותה אוספים מן החורים והסדקים. הבודק מניח את החמץ שמוצא בשקית קטנה של נייר.
 - בגמר הבדיקה מניח את השקית, הנוצה ושיירי הנר בתוך כף עץ קעורה, עוטף הכול בנייר (מלבד ידית הכף שנשארת מחוץ לעטיפה), כורך חוט סביב הנייר כמה פעמים, מהדקו וקושרו¹².
 - בין הברכה לתחילת הבדיקה - אין לדבר כלל, אפילו מענייני הבדיקה. במשך כל זמן הבדיקה - נכון שלא לדבר מעניינים שאינם שייכים לבדיקה¹³.
 - מצווה לזכות את בני הבית (הגברים) לקחת חלק גם כן במצוות הבדיקה. בנוסף כמובן לבדיקה של בעל הבית בעצמו, שמברך על הבדיקה¹⁴.
 - מנהגו להאריך ביותר בבדיקת חמץ¹⁵.
 - את החמץ הנמצא בבדיקה שומרים במקום מוצנע, ושורפים למוחרת בבוקר.
 - אחר הבדיקה מבטלים את החמץ שלא מצאו, באמירת נוסח "כל חמירא" (הראשון).
- ### מכירת חמץ
- נוהגים לעשות את הרב 'מורשה', דהיינו מיופה-כוח למכירת החמץ¹⁶.
 - לכתחילה עושים זאת באמצעות מסמך כתוב [בטפסים בהם צריך למלא בכתב את שם הרב, יש לוודא לעשות זאת לפני החתימה]. במסמך רושמים את פירוט המקומות שהחמץ נמצא בהם.
 - כדי שייפוי-הכוח יהיה ביתר תוקף, עושים זאת

1. אג"ק ח"ג עמ' שמב, ושי"ב בלקוטי שיחות ח"ב עמ' 496. 'תורת מנחם - התנועות' תשי"א ח"ב עמ' 206 ואג"ק ח"ה עמ' טז.
2. לוח כולל-חב"ד.
3. שו"ע אדה"ז סי' תלא ס"ה.
4. ספר המנהגים.
5. שו"ע אדה"ז סי' תלג ס"ב-יג ואילך.
6. שו"ע אדה"ז סי' תלג סעיף לח.
7. שם סי' תלד ס"א-ג.
8. שם סי' תלב ס"א, סידור אדה"ז, ספר-המנהגים.
9. ספר-המנהגים.

10. ע"פ שו"ע אדה"ז סי' תמו ס"ג.
11. ראה נטעי-גבריאל פ"ח ס"ח.
12. ספר-המנהגים.
13. שו"ע אדה"ז סי' תלב ס"ו-ז.
14. אג"ק חט"ו, עמ' קנו, 'שערי הלכה ומנהג' או"ח ח"ב, עמ' פג.
15. אג"ק ח"ב, עמ' שדמ. וראה המבוא ב'אוצר' שם.
16. שער-הכולל, סדר מכירת חמץ ס"ק י. וראה בספר 'שאלות ותשובות הרב' ר"ס כו.

- מוכרים גם את כלי החמץ (שמא נותרה עליהם ממשות של חמץ), ואין צריך להטבילם לאחר הפסח¹⁸.
- מאכל או משקה בחשש חמץ שנתקבל מהרבי, אין מנהגנו למוכרם חס-ושלום לגוי, אלא משתדלים לאוכלם בעצמנו [ובאין-ברירה - לבערם כדין לפני הזמן].

18. לקוטי-שיחות כרך יח, עמ' 364, 'שערי הלכה ומנהג' שם סי' קצד, וש"נ.

במידת האפשר בצירוף קניין של הגבהת סודר. אך באין-ברירה אפשר לייפות את כוח הרב גם בטלפון.

- בזמן האחרון אין מדקדקים במסירת המפתח במכירת חמץ.
- מוכרים גם חמץ גמור¹⁷.

17. 'אוצר', עמ' פ - מאדמו"ר הצמח-צדק ומאדמו"ר מוהרש"ב.

מבוסס על הספר 'עת לדעת', מאת השליח הרב אברהם שמואל בוקיעט ע"ה מוקדש לעילוי נשמתו

אירועים בדברי ימי חסידות
חב"ד על פי לוח השנה

עת
לדעת

ח ניסן

תר"פ

הרבי הרי"צ אמר את מאמר החסידות הראשון שלו, על הפסוק "ראשית גויים עמלק". המאמר מבוסס על המאמר האחרון של אביו, הרבי הרש"ב.

תרצ"ט

אביו של הרבי, הרב הגאון החסיד רבי לוי יצחק שניאורסון, נלקח למאסר. השלטונות ראו בו דמות מפתח בפעילות היהודית בברית המועצות, וניסו בכל דרך להוכיח שהוא פועל נגד השלטון. תנאי המאסר היו קשים, טרטרו אותו שוב ושוב בחקירות והעברות בין מתקני כליאה, ואף כלאו אותו בצינוק למשך שלוש שנים וימים. אך הוא עמד כסלע איתן, לא נשבר ולא הודה בשום אשמה שטפלו עליו. לאחר מספר חודשי חקירה שלא הניבו ראיות והודאות, גזרו את דינו לחמש שנות הגליה במזרח אסיה.

יא ניסן

תר"י

יום חתונתו של הרבי מהר"ש עם הרבנית רבקה, בת דודתו הרבנית חיה שרה, בת הרבי

האמצעי, והרה"ג הרה"ח ר' אהרן אלכסנדרוב. הם היו אז בשנותיהם הצעירות: המהר"ש בן שישה עשר שנה ושבעה ועשרים יום, והרבנית רבקה בת חמש עשרה שנה וחמישה חודשים ויום אחד.

תרס"ב

יום הבהיר, יום הולדת כ"ק אדמו"ר - רבי מנחם מענדל, נולד בערב שבת קודש (שבת הגדול) בעיר ניקולייב שבאוקראינה. ונקרא ע"ש סב סבו, הרבי הצמח צדק.

בשנת תרצ"ט בליל הסדר השני, אמר הרבי הרי"צ: 'בשנת תרס"ב היו גזרות רעות על כלל ישראל, וקודם חג הפסח נתבטלו בדרך נס...!'

הרבנית חנה אימו של הרבי התבטאה על בנה: "אחת אוכל להגיד לכם, כי הוא קדוש מבטן ומלידה".

שישה מברקים שלח הרבי הרש"ב מליובאוויטש לניקולייב - הוראות וברכות בקשר להולדת הרך וחינוכו, שלוש מן ההוראות היו: להכין עבור הרך הילוד טלית קטן, כיפה ונטילת ידיים.

תרע"ה

חגיגת הבר מצווה של הרבי, אימו הרבנית חנה מספרת על חגיגת הבר מצווה:

לאחר דרשתו של בר המצווה, שהותירה רושם עז על כל השומעים, התייפח הנער בבכי גדול;

שחלוקת התניא, היא "כדי לבטא הכרת התורה לכל אלו שבאו להשתתף בהתוועדות זו".

תשד"מ

לקראת י"א ניסן, הורה הרבי להדפיס בהוצאה מיוחדת את ספר התניא, כאשר גם בו יודפסו צילומי השערים של כל ספרי התניא שנדפסו עד לאותה עת. בסוף ההתוועדות חילק הרבי את ספר התניא בצירוף דולר לצדקה לכל המשתתפים, והפעם - באמצעות אברכי הכולל.

תשמ"ה

התוועדות י"א ניסן האחרונה בה התוועד הרבי ברבים, יום הולדת פ"ג שנה.

תשמ"ו

הרבי החל לחלק דולרים לצדקה באופן קבוע בכל יום ראשון. לפני תאריך זה, חלוקת הדולרים התרחשה בהזדמנויות מיוחדות ולא באופן קבוע. מדי יום ראשון בבוקר, עמד הרבי וקיבל את אלפי היהודים שבאו לבקש את ברכתו הקדושה או את עצתו והדרכתו לברכה והצלחה, כשהוא מוסיף לברכה שטר של דולר כשליחות מצווה לצדקה. החלוקה החלה בדרך כלל מיד לאחר תפילת שחרית והסתיימה לפני תפילת מנחה.

תשמ"ט

הרבי חילק - ללא הודעה מוקדמת - את הקונטרס "אהבת ישראל" יחד עם שטר של דולר לצדקה, לכל אחד ואחד מעל גיל בר מצוה. היו אלו קונטרסים שנותרו מההדפסה בשנת תשל"ז שיועדה עבור ה'משפיעים' בקהילות אנ"ש. לאחר שאזלו הקונטרסים המעטים שהיו, המשיך הרבי לחלק לכל אחד שלושה שטרות של דולר, כשליחות מצווה לצדקה.

תש"ן

לכבוד יום הבהיר י"א ניסן הורה הרבי להדפיס בהוצאה מיוחדת ובכריכה נאה - 'קונטרס י"א ניסן - תש"ן' שיכלול את המאמר ד"ה "כי ישאלך בנך - תשל"ח" שהוגה בימים אלו על ידי הרבי. בליל י"א ניסן לאחר תפילת ערבית וברכת אנ"ש לרבי (שנאמרה על ידי הרב שניאור זלמן גוראריה), שהתקיימו בביתו הקדוש, חילק הרבי את הקונטרס בצירוף שטר של דולר לצדקה.

רבים מהאורחים, בראותם את בכייתו, הצטרפו אליו והתחילו לבכות אף הם.

בעת שהגיע למצוות - מספרת אימו בשם בעלה הרב - היה כבר גאון עולם!

תש"ג

יצא לאור 'לוח היום יום', הספר הראשון של הרבי.

תש"ט

בשיחה מיוחדת של הרבי הרי"צ עם הרבי, ב"חידות" לרגל יום הולדתו (י"א ניסן האחרון - בחיי הרבי הרי"צ) - מסר לו עניינים שעברו בקבלה רבי מפי רבי.

תשכ"ב

במלאת "שנת השישים" להולדתו, קיים הרבי התוועדות מיוחדת לרגל היום. הייתה זו הפעם הראשונה שהרבי ציין את אירוע יום הולדתו בפרהסיה.

במהלך התוועדות זו, ייסד הרבי את ה'כולל לאברכים' הראשון של חב"ד.

תשל"א

"שנת השבעים" להולדת הרבי. החל משנה זו הפכה 'התוועדות י"א ניסן' של הרבי לדבר קבוע.

תשל"ב

במלאת "שנת השבעים" הכריז הרבי בהתוועדות י"א ניסן על הקמת ע"א מוסדות חדשים.

תשמ"א

הרבי הכריז על "מבצע ספר תורה לילדי ישראל", לאחד את כל ילדי ישראל, בנים לפני בר מצווה ובנות לפני בת מצווה, בספר תורה מיוחד שאת אותיותיו יקנו ילדי ישראל מכל קצוות תבל, כדי לחזק את הקשר שלהם עם התורה וכדי לאחד את כל ילדי ישראל סביב תורתנו הקדושה.

תשמ"ב

בהתוועדות י"א ניסן - "שנת השמונים", חילק הרבי ספרי תניא לאנשים נשים וטף, בצירוף דולר לצדקה. הייתה זו הוצאה מיוחדת של ספר התניא, עם צילומי השערים של כל הוצאות התניא והתרגומים שנדפסו עד עתה. הרבי התבטא

א עֲצִים עַל־הָאֵשׁ: וְנָתַנוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ
עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְכוּ עֲצִים עַל־הָאֵשׁ: וַיִּתְּנוּ בְּנֵי
אֶהֱרֹן כֶּהֱנָא אֲשֶׁתָּא עַל מִדְּבָחָא וַיִּסְדְּרוּ אָעִיָּא עַל
אֲשֶׁתָּא: ה וְעָרְכוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת
הַנֹּתָחִים אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־הַפֶּדֶר עַל־הָעֲצִים
אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ: וְעָרְכוּ בְּנֵי
אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַנֹּתָחִים אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־
הַפֶּדֶר עַל־הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־
הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּסְדְּרוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן כֶּהֱנָיָא יֵת אַבְרָא יֵת
רִישָׁא וְיֵת תַּרְבָּא עַל אָעִיָּא דִּי עַל אֲשֶׁתָּא דִּי עַל
מִדְּבָחָא: ט וְקָרְבוּ וַכְּרָעִי וַרְחֵץ בְּמִים וְהִקְטִיר
הַכֹּהֵן אֶת־הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַהּ עֲלֶה אִשָּׁה רִיח־נִיחֹחַ
לַיהוָה: וְקָרְבוּ וַכְּרָעִי וַרְחֵץ בְּמִים וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן
אֶת־הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַהּ עֲלֶה אִשָּׁה רִיח־נִיחֹחַ לַיהוָה:
וְגִזָּה וַכְּרָעוּהִי יִחַלֵּל בְּמִיָּא וְנִסַּק כֶּהֱנָא יֵת כְּלָא
לְמִדְּבָחָא עֲלֵתָא קָרְבָן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְוָא קָדָם יי:
ס וְאִם־מִן־הֵצֵאֵן קָרְבָּנוֹ מִן־הַכְּשָׁבִים אוֹ מִן־
הָעִזִּים לְעֹלָה זָכָר תָּמִים יִקְרִיבוּ: וְאִם־מִן־הֵצֵאֵן
קָרְבָּנוֹ מִן־הַכְּשָׁבִים אוֹ מִן־הָעִזִּים לְעֹלָה זָכָר תָּמִים
יִקְרִיבוּ: וְאִם מִן עֲנָא קָרְבָּנָה מִן אֲמִרָא אוֹ מִן
בְּנֵי עֲזִיָּא עֲלֵתָא דְּכָר שְׁלִים יִקְרְבָנָה: יא וְשָׁחַט
אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי יְהוָה וּוּרְקוּ בְּנֵי
אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:
וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי יְהוָה וּוּרְקוּ
בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:
יכּוּס יְמֵה עַל צִדָּא דְּמִדְּבָחָא צִפְנָא קָדָם יי
וַיִּזְרְקוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן כֶּהֱנָיָא יֵת דְּמָה עַל מִדְּבָחָא
סָחֹר סָחֹר: יג וְנָתַח אֹתוֹ לְנֹתָחוֹ וְאֶת־רֹאשׁוֹ
וְאֶת־פֶּדְרוֹ וְעָרַךְ הַכֹּהֵן אֹתָם עַל־הָעֲצִים אֲשֶׁר
עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ: וְנָתַח אֹתוֹ לְנֹתָחוֹ
וְאֶת־רֹאשׁוֹ וְאֶת־פֶּדְרוֹ וְעָרַךְ הַכֹּהֵן אֹתָם עַל־
הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּפְלַג
יְמֵה לְאַבְרָהִי וְיֵת רִישָׁה וְיֵת תַּרְבָּה וַיִּסְדֵּר כֶּהֱנָא

א וַיִּקְרָא אֶל־מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו מֵאֵחֶל
מוֹעֵד לֵאמֹר: וַיִּקְרָא אֶל־מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו
מֵאֵחֶל מוֹעֵד לֵאמֹר: וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּמִלִּיל יי עֲמָה
מִמִּשְׁכַּן זְמָנָא לְמִימָר: כ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי־יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן
לַיהוָה מִן־הַכֶּהֱנָה מִן־הַכֹּהֵן וּמִן־הַצֹּאֵן תִּקְרִיבוּ
אֶת־קָרְבָּנֵכֶם: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
אָדָם כִּי־יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לַיהוָה מִן־הַכֶּהֱנָה
מִן־הַכֹּהֵן וּמִן־הַצֹּאֵן תִּקְרִיבוּ אֶת־קָרְבָּנֵכֶם: מִלִּיל
עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימָר לַהֲזִן אֲנִשׁ אָרִי יִקְרַב מִנְּכֹחַ
קָרְבָּנָא קָדָם יי מִן בְּעִירָא מִן תּוֹרִי וּמִן עֲנָא
תִּקְרִיבוּ יֵת קָרְבָּנֵכֶם: ג אִם־עֹלָה קָרְבָּנוֹ מִן
הַכֹּהֵן זָכָר תָּמִים יִקְרִיבוּ אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד
יִקְרִיב אֹתוֹ לְרַעְוָא לִפְנֵי יְהוָה: אִם־עֹלָה קָרְבָּנוֹ
מִן־הַכֹּהֵן זָכָר תָּמִים יִקְרִיבוּ אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד
יִקְרִיב אֹתוֹ לְרַעְוָא לִפְנֵי יְהוָה: אִם עֲלֵתָא קָרְבָּנָה
מִן תּוֹרִי דְּכָר שְׁלִים יִקְרְבָנָה לְתַרְע מִשְׁכַּן זְמָנָא
יִקְרַב יְמֵה לְרַעְוָא לֵה קָדָם יי: ד וְסָמַךְ יָדוֹ עַל
רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו: וְסָמַךְ יָדוֹ
עַל רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו: וַיִּסְמֹךְ
יָדָה עַל רִישׁ עֲלֵתָא וַיִּתְרַעֵי לֵה לְכַפֵּרָא עֲלוּהִי:
ה וְשָׁחַט אֶת־בֶּן הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיבוּ בְּנֵי
אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־הַדָּם וּוּרְקוּ אֶת־הֶדֶם עַל־
הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב אֲשֶׁר־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְשָׁחַט
אֶת־בֶּן הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיבוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן
הַכֹּהֲנִים אֶת־הַדָּם וּוּרְקוּ אֶת־הֶדֶם עַל־הַמִּזְבֵּחַ
סָבִיב אֲשֶׁר־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וַיִּכּוּס יֵת בֶּר תּוֹרִי
קָדָם יי וַיִּקְרִיבוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן כֶּהֱנָיָא יֵת דְּמָא וַיִּזְרְקוּ
יֵת דְּמָא עַל מִדְּבָחָא סָחֹר סָחֹר דִּי בְּתַרְע מִשְׁכַּן
זְמָנָא: ו וְהִפְשִׁיט אֶת־הָעֹלָה וְנָתַח אֹתָהּ
לְנֹתָחֶיהָ: וְהִפְשִׁיט אֶת־הָעֹלָה וְנָתַח אֹתָהּ
לְנֹתָחֶיהָ: וַיִּשְׁלַח יֵת עֲלֵתָא וַיִּפְלַג יְמֵה לְאַבְרָהָא:
ז וְנָתַנוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְכוּ

יִתְהוֹן עַל אַעֲזָא דִּי עַל אֶשְׁתָּא דִּי עַל מִדְבָּחָא:
 י. וְתִקְרַב וְהִפְרָעִים יִרְחֹץ בְּמַיִם וְהַקְרִיב הִכְהֵן
 אֶת־הַכֹּל וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ עָלָה הוּא אִשָּׁה
 רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: וְתִקְרַב וְהִפְרָעִים יִרְחֹץ בְּמַיִם
 וְהַקְרִיב הִכְהֵן אֶת־הַכֹּל וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ עָלָה
 הוּא אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: וְגוֹא וְכָרְעִיא יַחֲלַל
 בְּמִיָּא וִיקָרֵב כְּהֵנָּא יֵת כְּלָא וְיִסַּק לְמִדְבָּחָא עֲלֵתָא
 הוּא קָרְבֵּן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְזָא קֳדָם יי: פ

שני י ואם מן־הָעוֹף עָלָה קָרְבָּנוֹ לַיהוָה וְהַקְרִיב
 מִן־הַתְּרִיִּם אוֹ מִן־בְּנֵי הַיוֹנָה אֶת־קָרְבָּנוֹ: וְאִם
 מִן־הָעוֹף עָלָה קָרְבָּנוֹ לַיהוָה וְהַקְרִיב מִן־הַתְּרִיִּם
 אוֹ מִן־בְּנֵי הַיוֹנָה אֶת־קָרְבָּנוֹ: וְאִם מִן עוֹפָא עֲלֵתָא
 קָרְבָּנָה קֳדָם יי וִיקָרֵב מִן שְׁפִינִינִיא אוֹ מִן בְּנֵי
 יוֹנָה יֵת קָרְבָּנָה: ט. וְהַקְרִיבוּ הִכְהֵן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ
 וּמָלַק אֶת־רֹאשׁוֹ וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ וְנִמְצָה דְּמֹו
 עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ: וְהַקְרִיבוּ הִכְהֵן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ
 וּמָלַק אֶת־רֹאשׁוֹ וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ וְנִמְצָה דְּמֹו עַל
 קִיר הַמִּזְבֵּחַ: וִיקָרְבָּנָה כְּהֵנָּא לְמִדְבָּחָא וְיִמְלוֹק יֵת
 רִישָׁה וְיִסַּק לְמִדְבָּחָא וְיִתְמַצִּי דְּמָה עַל כְּתֹל
 מִדְבָּחָא: ט. וְהִסִּיר אֶת־מְרֹאֲתוֹ בְּנִצָּתָהּ וְהִשְׁלִיד
 אֹתָהּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ קֳדָמָה אֶל־מְקוֹם הַדָּשָׁן:
 וְהִסִּיר אֶת־מְרֹאֲתוֹ בְּנִצָּתָהּ וְהִשְׁלִיד אֹתָהּ אֶצֶל
 הַמִּזְבֵּחַ קֳדָמָה אֶל־מְקוֹם הַדָּשָׁן: וְעַדִּי יֵת זְפָקָה
 בְּאַכְלָה וִירְמִי יְתָה לְסַטֵּר מִדְבָּחָא קְדוּמָא לְאַתֵּר
 דְּמוֹשְׁדִּין קְטָמָא: י. וְשָׁפַע אֹתוֹ בְּכִנְפָיו לֹא
 יִבְדִּיל וְהַקְטִיר אֹתוֹ הִכְהֵן הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָעֵצִים
 אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ עָלָה הוּא אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ
 לַיהוָה: וְשָׁפַע אֹתוֹ בְּכִנְפָיו לֹא יִבְדִּיל וְהַקְטִיר
 אֹתוֹ הִכְהֵן הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ
 עָלָה הוּא אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: וִיפְרַק יְתָה
 בְּגִדְפוּהִי לֹא יִפְרֹשׁ וְיִסַּק יְתָה כְּהֵנָּא לְמִדְבָּחָא עַל
 אַעֲזָא דִּי עַל אֶשְׁתָּא עֲלֵתָא הוּא קָרְבֵּן דְּמִתְקַבֵּל
 בְּרַעְזָא קֳדָם יי: ס. וְנִפְשׁ כִּי־תִקְרִיב קָרְבֵּן
 מִנְחָה לַיהוָה סֵלֶת יִהְיֶה קָרְבָּנוֹ וְיִצַּק עָלֶיהָ

שָׁמֶן וְנָתַן עָלֶיהָ לְבָנָה: וְנִפְשׁ כִּי־תִקְרִיב קָרְבֵּן
 מִנְחָה לַיהוָה סֵלֶת יִהְיֶה קָרְבָּנוֹ וְיִצַּק עָלֶיהָ שָׁמֶן
 וְנָתַן עָלֶיהָ לְבָנָה: וְאִנְשׁ אַרִי יִקָּרֵב קָרְבֵּן מִנְחָתָא
 קֳדָם יי סֵלֶתָא יְהִי קָרְבָּנָה וִירִיק עֲלָה מִשְׁחָא וְיִתֵּן
 עֲלָה לְבָנָתָא: ד. וְהִבִּיֵּא אֶל־בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים
 וְקִמְצוּ מִשֶּׁם מֶלֶא קִמְצוּ מִסֵּלֶתָהּ וּמִשְׁמֶנָּה עַל
 כָּל־לְבָנֹתָהּ וְהַקְטִיר הִכְהֵן אֶת־אֹזֶפֶרְתָּהּ
 הַמִּזְבֵּחַ אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: וְהִבִּיֵּא
 אֶל־בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים וְקִמְצוּ מִשֶּׁם מֶלֶא קִמְצוּ
 מִסֵּלֶתָהּ וּמִשְׁמֶנָּה עַל כָּל־לְבָנֹתָהּ וְהַקְטִיר הִכְהֵן
 אֶת־אֹזֶפֶרְתָּהּ הַמִּזְבֵּחַ אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:
 וְיִיחַנָּה לֹות בְּנֵי אֶהֱרֹן כְּהֵנָּא וִיקְמוֹץ מִתֵּמֶן מְלִי
 קִמְצָה מִסֵּלֶתָהּ וּמִמִּשְׁחָה עַל כָּל לְבָנֹתָהּ וְיִסַּק
 כְּהֵנָּא יֵת אֹזֶפֶרְתָּהּ לְמִדְבָּחָא קָרְבֵּן דְּמִתְקַבֵּל
 בְּרַעְזָא קֳדָם יי: ג. וְהִנּוֹתֶרֶת מִן־הַמִּנְחָה לְאֶהֱרֹן
 וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים מֵאִשֵּׁי יְהוָה: וְהִנּוֹתֶרֶת
 מִן־הַמִּנְחָה לְאֶהֱרֹן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים מֵאִשֵּׁי
 יְהוָה: וְדֹאשְׁתָּאֵר מִן מִנְחָתָא לְאֶהֱרֹן וּלְבָנָהִי
 קֹדֶשׁ קֳדָשִׁין מִקָּרְבָּנֵיא דִּי: ס. וְכִי תִקְרַב קָרְבֵּן
 מִנְחָה מֵאַפָּה תִּגּוֹר סֵלֶת חֲלוֹת מִצֵּת בְּלוּלָת
 בִּשְׁמֶן וִירְקִיקי מִצֹּות מִשְׁחִים בִּשְׁמֶן: וְכִי תִקְרַב
 קָרְבֵּן מִנְחָה מֵאַפָּה תִּגּוֹר סֵלֶת חֲלוֹת מִצֵּת בְּלוּלָת
 בִּשְׁמֶן וִירְקִיקי מִצֹּות מִשְׁחִים בִּשְׁמֶן: וְאִרִי תִקְרַב
 קָרְבֵּן מִנְחָתָא מֵאַפָּה תִּנּוּרָא סֵלֶתָא גְרִיצָן פְּטִירִין
 דְּפִילָן בְּמִשַׁח וְאַסְפּוּגִין פְּטִירִין דְּמִשִּׁיחִין
 בְּמִשַׁח: ס. וְאִם־מִנְחָה עַל־הַמִּחְבֵּת קָרְבָּנָךְ
 סֵלֶת בְּלוּלָה בִּשְׁמֶן מִצָּה תִּהְיֶה: וְאִם־מִנְחָה
 עַל־הַמִּחְבֵּת קָרְבָּנָךְ סֵלֶת בְּלוּלָה בִּשְׁמֶן מִצָּה
 תִּהְיֶה: וְאִם מִנְחָתָא עַל מִסְרֵתָא קָרְבָּנָךְ סֵלֶתָא
 דְּפִילָא בְּמִשַׁח פְּטִיר תִּהְיֶה: וּפְתוֹת אֹתָהּ פְּתִים
 וְיִצְקֶת עָלֶיהָ שָׁמֶן מִנְחָה הוּא: פְּתוֹת אֹתָהּ
 פְּתִים וְיִצְקֶת עָלֶיהָ שָׁמֶן מִנְחָה הוּא: בָּצַע יְתָה
 בְּצוּעִין וְתִרִיק עֲלָה מִשְׁחָא מִנְחָתָא הִיא: ס.
 שְׁלִישִׁי וְאִם־מִנְחָת מִרְחֶשֶׁת קָרְבָּנָךְ סֵלֶת בִּשְׁמֶן

תַּעֲשֶׂה: וְאִם־מִנְחַת מִרְחֶשֶׁת קִרְבֶּנְךָ סֵלֶת בְּשֶׁמֶן תַּעֲשֶׂה: וְאִם מִנְחַת רֹדֶפֶת קִרְבֶּנְךָ סֵלֶתָא בְּמִשַּׁח תַּתְּעַבֵּד: ה' וְהִבֵּאתָ אֶת־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מֵאֵלֶּה לַיהוָה וְהַקְרִיבָהּ אֶל־הַכֹּהֵן וְהַגִּישָׁה אֶל־הַמִּזְבֵּחַ: וְהִבֵּאתָ אֶת־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מֵאֵלֶּה לַיהוָה וְהַקְרִיבָהּ אֶל־הַכֹּהֵן וְהַגִּישָׁה אֶל־הַמִּזְבֵּחַ: וְתִיתִי יְת מִנְחָתָא דִּי יִתְעַבֵּד מֵאֲלִין קֳדָם יי וְיִקְרְבִינָה לְוֹת פִּתְנָא וְיִקְרְבִנָה לְמִדְבָּחָא: ט וְהָרִים הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אִזְכָּרָתָהּ וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַה אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: וְהָרִים הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אִזְכָּרָתָהּ וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַה אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: וְיָרִים פִּתְנָא מִן מִנְחָתָא יְת אִדְכָּרָתָהּ וְיִסַּק לְמִדְבָּחָא קִרְבֶּנְךָ דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעֲוָא קֳדָם יי: וְהַנֹּחֲלֶת מִן־הַמִּנְחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים מֵאֲשֵׁי יְהוָה: וְהַנֹּחֲלֶת מִן־הַמִּנְחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים מֵאֲשֵׁי יְהוָה: וְדֹאשְׁתָּא מִן מִנְחָתָא לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֳדָשִׁין מִקְרְבָנָא דִּי: יא כָּל־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה לֹא תַעֲשֶׂה חֲמִין כִּי כָל־שֹׂאֵר וְכָל־דָּבָשׁ לֹא־תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לַיהוָה: כָּל־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה לֹא תַעֲשֶׂה חֲמִין כִּי כָל־שֹׂאֵר וְכָל־דָּבָשׁ לֹא־תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לַיהוָה: כָּל מִנְחָתָא דִּי תִקְרְבוּן קֳדָם יי לֹא תַתְּעַבֵּד חֲמִיעַ אֲרִי כָל חֲמִיר וְכָל דָּבָשׁ לֹא תִסְקִין מִנָּה קִרְבָנָא קֳדָם יי: יב קִרְבֶּנְךָ רֵאשִׁית תִּקְרִיבוּ אֹתָם לַיהוָה וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא־יַעֲלוּ לְרֵיחַ נִיחֹחַ: קִרְבֶּנְךָ רֵאשִׁית תִּקְרִיבוּ אֹתָם לַיהוָה וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא־יַעֲלוּ לְרֵיחַ נִיחֹחַ: קִרְבֶּנְךָ קֳדָמִי תִקְרְבוּן יְתֵהוֹן קֳדָם יי וְלִמְדָּבָחָא לֹא תִסְקִין לְאַתְקַבֵּלָא בְּרַעֲוָא: יג וְכָל־קִרְבֶּנְךָ מִנְחָתְךָ בְּמִלַּח תִּמְלַח וְלֹא תִשְׁפִּית מִלַּח בְּרִית אֱלֹהֶיךָ מֵעַל מִנְחָתְךָ עַל כָּל־קִרְבֶּנְךָ תִּקְרִיב מִלַּח: וְכָל־קִרְבֶּנְךָ מִנְחָתְךָ בְּמִלַּח תִּמְלַח וְלֹא תִשְׁפִּית מִלַּח בְּרִית אֱלֹהֶיךָ מֵעַל מִנְחָתְךָ עַל כָּל־קִרְבֶּנְךָ תִּקְרִיב מִלַּח:

וְכָל קִרְבֶּנְךָ מִנְחָתְךָ בְּמִלַּח תִּמְלַח וְלֹא תִבְטֹל מִלַּח קִיָּם אֶלֶּהָךְ מֵעַל מִנְחָתְךָ עַל כָּל קִרְבֶּנְךָ תִּקְרִיב מִלַּח: ס ד' וְאִם־תִּקְרִיב מִנְחָת בִּכּוּרִים לַיהוָה אֲכִיב קִלּוֹי בָּאֵשׁ גֵּרֶשׁ כְּרָמְל תִּקְרִיב אֶת מִנְחַת בִּכּוּרֶיךָ: וְאִם־תִּקְרִיב מִנְחַת בִּכּוּרִים לַיהוָה אֲכִיב קִלּוֹי בָּאֵשׁ גֵּרֶשׁ כְּרָמְל תִּקְרִיב אֶת מִנְחַת בִּכּוּרֶיךָ: וְאִם תִּקְרִיב מִנְחַת בִּכּוּרִין קֳדָם יי אֲכִיב קִלּוֹי בִּכּוּר פְּרוּכֹן רִיכֹן תִּקְרִיב יְת מִנְחַת בִּכּוּרֶיךָ: טו וְנָתַתָּ עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְשִׁמְתָּ עָלֶיהָ לְבִנְה מִנְחָה הוּא: וְנָתַתָּ עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְשִׁמְתָּ עָלֶיהָ לְבִנְה מִנְחָה הוּא: וְתַתֵּן עֲלָהּ מִשְׁחָא וְתִשּׁוּי עֲלָה לְבִנְתָּא מִנְחָתָא הִיא: טז וְהַקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־אִזְכָּרָתָהּ מִגִּרְשָׁהּ וּמִשְׁמָנָהּ עַל כָּל־לְבָנֶתָהּ אִשָּׁה לַיהוָה: וְהַקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־אִזְכָּרָתָהּ מִגִּרְשָׁהּ וּמִשְׁמָנָהּ עַל כָּל־לְבָנֶתָהּ אִשָּׁה לַיהוָה: וְיִסַּק פִּתְנָא יְת אִדְכָּרָתָהּ מִגִּרְסָהּ וּמִמִּשְׁחָהּ עַל כָּל לְבָנֶתָהּ קִרְבָנָא קֳדָם יי: פ

רבינו א' וְאִם־זִבְח שְׁלָמִים קִרְבֶּנּוּ אִם מִן־הַבֶּקֶר הוּא מִקְרִיב אִם־זִכָּר אִם־נִקְבָּה תָּמִים יִקְרְבִינוּ לִפְנֵי יְהוָה: וְאִם־זִבְח שְׁלָמִים קִרְבֶּנּוּ אִם מִן־הַבֶּקֶר הוּא מִקְרִיב אִם־זִכָּר אִם־נִקְבָּה תָּמִים יִקְרְבִינוּ לִפְנֵי יְהוָה: וְאִם נִכְסֵת קֳדָשׁ־א קִרְבָנָה אִם מִן תּוֹרֵי הוּא מִקְרִיב אִם דָּכָר אִם גִּזְקָא שְׁלָמִים יִקְרְבִינָה קֳדָם יי: ז וְסִמּוֹךְ יְדוֹ עַל־רֹאשׁ קִרְבָנּוּ וְשִׁחְטוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּזְרָקוּ בְּנִי אֹהֶל־הַכֹּהֲנִים אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְסִמּוֹךְ יְדוֹ עַל־רֹאשׁ קִרְבָנּוּ וְשִׁחְטוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּזְרָקוּ בְּנִי אֹהֶל־הַכֹּהֲנִים אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְיִסְמוֹךְ יְדָהּ עַל רִישׁ קִרְבָנָה וְיִכְסְגָה בְּתַרְע מִשְׁפָּן זִמְנָא וְיִזְרָקוּן בְּנֵי אֹהֶל־הַכֹּהֲנִים יְת פִּתְנָא יְת דִּמָּא עַל מִדְבָּחָא סָחור סָחור: ח וְהַקְרִיב מִזְבֵּחַ הַשְּׁלָמִים אִשָּׁה לַיהוָה אֶת־הַחֹלֶב הַמְכֻסֶּה אֶת־הַקֶּרֶב וְאֶת כָּל־הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקֶּרֶב: וְהַקְרִיב מִזְבֵּחַ הַשְּׁלָמִים אִשָּׁה לַיהוָה אֶת־הַחֹלֶב הַמְכֻסֶּה אֶת־

הַקָּרֵב וְאֵת כָּל־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב: וְהַקְרִיב מִזֶּבַח מִנְכַּסֶּת קֹדֶשִׁיא קֶרְבָּנָא קָדָם יי יֵת תַּרְבָּא דְחָפִי יֵת גִּזָּא וְיֵת כָּל תַּרְבָּא דִּי עַל גִּזָּא: ה וְאֵת שְׁתֵּי הַבָּלִיֹּת וְאֶת־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עֲלֵהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הִיתָרֵת עַל־הַכֶּבֶד עַל־הַבָּלִיֹּת יִסְרְנָה: וְאֵת שְׁתֵּי הַבָּלִיֹּת וְאֶת־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עֲלֵהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הִיתָרֵת עַל־הַכֶּבֶד עַל־הַבָּלִיֹּת יִסְרְנָה: וְיֵת תַּרְמִין פִּלְזֵן וְיֵת תַּרְבָּא דִּי עֲלִיָּהֶן דִּי עַל גִּסְסִיא וְיֵת חֲצָא דְעַל כִּבְדָּא עַל כָּלִיתָא יַעֲדֵנָה: ה וְהַקְטִירוּ אֹתוֹ בְּגִי־אֶהָרֵן הַמִּזְבֵּחַ עַל־הַעֹלָה אֲשֶׁר עַל־הַעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: וְהַקְטִירוּ אֹתוֹ בְּגִי־אֶהָרֵן הַמִּזְבֵּחַ עַל־הַעֹלָה אֲשֶׁר עַל־הַעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: וְיִסְקֹנֶן יֵתָה בְּגִי אֶהָרֵן לְמִדְבָּחָא עַל עֹלָתָא דִּי עַל אַעֲיָא דִּי עַל אֲשֶׁתָּא קֶרְבֵּן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְוָא קָדָם יי: פ וְאִם־מִן־הֶצֶאֵן קֶרְבָּנוֹ לִזְבַּח שְׁלָמִים לַיהוָה זָכָר אֹו נִקְבָּה תָּמִים וְקָרִיבָנוֹ: וְאִם־מִן־הֶצֶאֵן קֶרְבָּנוֹ לִזְבַּח שְׁלָמִים לַיהוָה זָכָר אֹו נִקְבָּה תָּמִים וְקָרִיבָנוֹ: וְאִם מִן עֲנָא קֶרְבָּנָה לְנִכְסֵת קֹדֶשִׁיא קָדָם יי דְּכָר אֹו נִקְבָּא שְׁלָמִים וְקָרִיבָנָה: ז אִם־כֶּשֶׁב הוּא־מִקְרִיב אֶת־קֶרְבָּנוֹ וְהַקְרִיב אֹתוֹ לִפְנֵי יְהוָה: אִם־כֶּשֶׁב הוּא־מִקְרִיב אֶת־קֶרְבָּנוֹ וְהַקְרִיב אֹתוֹ לִפְנֵי יְהוָה: אִם אֶמֶר הוּא מְקַרֵּב יֵת קֶרְבָּנָה וְיִקְרֵב יֵתָה קָדָם יי: ח וְסִמְךָ אֶת־יְדוֹ עַל־רֹאשׁ קֶרְבָּנוֹ וְשַׁחַט אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהָל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּגִי אֶהָרֵן אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְסִמְךָ אֶת־יְדוֹ עַל־רֹאשׁ קֶרְבָּנוֹ וְשַׁחַט אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהָל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּגִי אֶהָרֵן אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְיִסְמוֹךְ יֵת יְדָה עַל רִישָׁה קֶרְבָּנָה וְיִכּוּס יֵתָה קָדָם מִשְׁכַּן זִמְנָא וְיִזְרְקִין בְּגִי אֶהָרֵן יֵת דָּמָה עַל מִדְבָּחָא סָחֹר סָחֹר: ט וְהַקְרִיב מִמֶּנּוּ קֶרְבָּנוֹ אִשָּׁה לַיהוָה אֶת־הַחֹלֵב הַמְכַסֶּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֵת כָּל־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב: וְהַקְרִיב מִמֶּנּוּ קֶרְבָּנוֹ אִשָּׁה לַיהוָה אֶת־הַחֹלֵב הַמְכַסֶּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֵת כָּל־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב: וְיִקְרֵב מִנָּה קֶרְבָּנָה קֶרְבֵּן קָדָם יי יֵת תַּרְבָּא דְחָפִי יֵת גִּזָּא וְיֵת כָּל תַּרְבָּא דִּי עַל גִּזָּא: טו וְאֵת שְׁתֵּי הַבָּלִיֹּת וְאֶת־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עֲלֵהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הִיתָרֵת עַל־הַכֶּבֶד עַל־

הַקָּרֵב וְאֵת כָּל־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב: וְהַקְרִיב מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אִשָּׁה לַיהוָה חֲלָבֹו הָאֵלִיָּה תְּמִימָה לְעִמַּת הָעֶזָּה יִסְרְנָה וְאֶת־הַחֹלֵב הַמְכַסֶּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֵת כָּל־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב: וְיִקְרֵב מִנְכַּסֶּת קֹדֶשִׁיא קֶרְבָּנָא קָדָם יי תַּרְבָּא אֲלִיתָא שְׁלִמָתָא לְקַבֵּל שְׁוֹרְתָא יַעֲדֵנָה וְיֵת תַּרְבָּא דְחָפִי יֵת גִּזָּא וְיֵת כָּל תַּרְבָּא דִּי עַל גִּזָּא: י וְאֵת שְׁתֵּי הַבָּלִיֹּת וְאֶת־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עֲלֵהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הִיתָרֵת עַל־הַכֶּבֶד עַל־הַבָּלִיֹּת יִסְרְנָה: וְאֵת שְׁתֵּי הַבָּלִיֹּת וְאֶת־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עֲלֵהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הִיתָרֵת עַל־הַכֶּבֶד עַל־הַבָּלִיֹּת יִסְרְנָה: וְיֵת תַּרְמִין פִּלְזֵן וְיֵת תַּרְבָּא דִּי עֲלִיָּהֶן דִּי עַל גִּסְסִיא וְיֵת חֲצָא דְעַל כִּבְדָּא עַל כָּלִיתָא יַעֲדֵנָה: יא וְהַקְטִירוּ הַכֶּהֵן הַמִּזְבֵּחַ לֶחֶם אִשָּׁה לַיהוָה: וְהַקְטִירוּ הַכֶּהֵן הַמִּזְבֵּחַ לֶחֶם אִשָּׁה לַיהוָה: וְיִסְקֹנָה כְּהֵנָא לְמִדְבָּחָא לֶחֶם קֶרְבָּנָא קָדָם יי: פ יא וְאִם־עֲזֹו קֶרְבָּנוֹ וְהַקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה: וְאִם־עֲזֹו קֶרְבָּנוֹ וְהַקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה: וְאִם מִן בְּגִי עֲזִיא קֶרְבָּנָה וְיִקְרִיבָנָה קָדָם יי: יב וְסִמְךָ אֶת־יְדוֹ עַל־רֹאשׁוֹ וְשַׁחַט אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהָל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּגִי אֶהָרֵן אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְסִמְךָ אֶת־יְדוֹ עַל־רֹאשׁוֹ וְשַׁחַט אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהָל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּגִי אֶהָרֵן אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְיִסְמוֹךְ יֵת יְדָה עַל רִישָׁה וְיִכּוּס יֵתָה קָדָם מִשְׁכַּן זִמְנָא וְיִזְרְקִין בְּגִי אֶהָרֵן יֵת דָּמָה עַל מִדְבָּחָא סָחֹר סָחֹר: יג וְהַקְרִיב מִמֶּנּוּ קֶרְבָּנוֹ אִשָּׁה לַיהוָה אֶת־הַחֹלֵב הַמְכַסֶּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֵת כָּל־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב: וְהַקְרִיב מִמֶּנּוּ קֶרְבָּנוֹ אִשָּׁה לַיהוָה אֶת־הַחֹלֵב הַמְכַסֶּה אֶת־הַקָּרֵב וְאֵת כָּל־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֵב: וְיִקְרֵב מִנָּה קֶרְבָּנָה קֶרְבֵּן קָדָם יי יֵת תַּרְבָּא דְחָפִי יֵת גִּזָּא וְיֵת כָּל תַּרְבָּא דִּי עַל גִּזָּא: טו וְאֵת שְׁתֵּי הַבָּלִיֹּת וְאֶת־הַחֹלֵב אֲשֶׁר עֲלֵהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הִיתָרֵת עַל־הַכֶּבֶד עַל־

הַכְּלִיֹּת יִסְרְנָה: וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת וְאֶת־הַחֶלֶב
 אֲשֶׁר עָלֶיהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הִיתָרָתָהּ עַל־
 הַכֶּבֶד עַל־הַכְּלִיֹּת יִסְרְנָה: וְזֶת תַּרְמִינָן כְּלִין וְזֶת
 תַּרְבָּא דִּי עֲלִיָּהֶן דִּי עַל גִּסְסִיָּא וְזֶת חֲצָרָא דִּי עַל
 כְּבֻדָּא עַל כְּלִיתָא יַעֲדֵנָה: ^{טו} וְהַקְטִירִם הַכֹּהֵן
 הַמְּזֻבָּחָה לֶחֶם אִשָּׁה לְרִיחַ נִיחֹחַ כְּלִיֹּת
 לַיהוָה: וְהַקְטִירִם הַכֹּהֵן הַמְּזֻבָּחָה לֶחֶם אִשָּׁה
 לְרִיחַ נִיחֹחַ כְּלִיֹּת לַיהוָה: וְיִסְקֶנּוּן כְּהֵנָּה
 לְמִדְבָּחָא לֶחֶם קֶרְבָּנָא לְאֶתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא כֹּל
 תַּרְבָּא קֳדָם יי: ^{יז} חֲקַת עוֹלָם לְדִרְתִּיכֶם כָּכָל
 מוֹשְׁבֵיכֶם כְּלִיֹּת וְכָל־בָּדָם לֹא תֹאכְלוּ: חֲקַת
 עוֹלָם לְדִרְתִּיכֶם כָּכָל מוֹשְׁבֵיכֶם כְּלִיֹּת וְכָל־
 בָּדָם לֹא תֹאכְלוּ: קִים עֲלֵם לְדִרְתִּיכֶם כָּכָל
 מוֹתְבִיכֶם כֹּל תַּרְבָּא וְכָל דְּמָא לֹא תִיכְלוּ: פ
 חֲמִישִׁי א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה
 לְמִימְרָא: ב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר נַפְשׁ
 בִּיתְחִטָּא בְּשִׁנְגָּה מִכָּל מִצּוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא
 תַעֲשִׂינָה וְעֵשָׂה מֵאֲחַת מֵהֵנָּה: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר נַפְשׁ בִּיתְחִטָּא בְּשִׁנְגָּה מִכָּל מִצּוֹת
 יְהוָה אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָה וְעֵשָׂה מֵאֲחַת מֵהֵנָּה:
 מִלֵּל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימְרָא אֲנִי יָחֹב בְּשִׁלּוֹ
 מִכָּל פְּקוּדֵי־אֱלֹהֵי דִּי לֹא כְּשֵׁרִין לְאֶתְעַבְּדָא וַיַּעֲבֹד
 מִן חַד מִנְהוֹן: ג אִם הַכֹּהֵן הַמְּשִׁיחַ יִחְטָא
 לְאַשְׁמַת הָעָם וְהִקְרִיב עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא
 פֶּר בֶּן־בָּקָר תָּמִים לַיהוָה לְחַטָּאת: אִם הַכֹּהֵן
 הַמְּשִׁיחַ יִחְטָא לְאַשְׁמַת הָעָם וְהִקְרִיב עַל חַטָּאתוֹ
 אֲשֶׁר חָטָא פֶּר בֶּן־בָּקָר תָּמִים לַיהוָה לְחַטָּאת: אִם
 כְּהֵנָּה רִבָּא יָחֹב לְחֻבַּת עֲמָא וַיִּקְרַב עַל חֻבַּתָּהּ
 דִּי חֵב תוֹר בֶּר תוֹרֵי שְׁלִים קֳדָם יי לְחַטָּאתָא:
 ו וְהִבִּיא אֶת־הַפָּר אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי
 יְהוָה וְסָמָךְ אֶת־יָדוֹ עַל־רֹאשׁ הַפָּר וְשָׁחַט
 אֶת־הַפָּר לִפְנֵי יְהוָה: וְהִבִּיא אֶת־הַפָּר אֶל־פֶּתַח
 אֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה וְסָמָךְ אֶת־יָדוֹ עַל־רֹאשׁ

הַפָּר וְשָׁחַט אֶת־הַפָּר לִפְנֵי יְהוָה: וַיִּתֵּי יֵת תוֹרָא
 לְתַרְע מִשְׁכָּן זִמְנָא לְקֳדָם יי וַיִּסְמֹךְ יֵת יָדָה עַל
 רִישׁ תוֹרָא וַיִּכּוֹס יֵת תוֹרָא קֳדָם יי: ה וַלְקַח הַכֹּהֵן
 הַמְּשִׁיחַ מִדָּם הַפָּר וְהִבִּיא אֹתוֹ אֶל־אֹהֶל
 מוֹעֵד: וַלְקַח הַכֹּהֵן הַמְּשִׁיחַ מִדָּם הַפָּר וְהִבִּיא
 אֹתוֹ אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד: וַיִּסַּב כְּהֵנָּה רִבָּא מִדְּמָא
 דְּתוֹרָא וַיַּעַל יֵתָה לְמִשְׁכָּן זִמְנָא: ו וּמִכָּל הַכֹּהֵן
 אֶת־אֲצָבָעוֹ בָּדָם וְהוּא מִן־הָדָם שִׁבְעַ פְּעָמִים
 לִפְנֵי יְהוָה אֶת־פְּנֵי פֶרֶכַת הַקֹּדֶשׁ: וּמִכָּל הַכֹּהֵן
 אֶת־אֲצָבָעוֹ בָּדָם וְהוּא מִן־הָדָם שִׁבְעַ פְּעָמִים לִפְנֵי
 יְהוָה אֶת־פְּנֵי פֶרֶכַת הַקֹּדֶשׁ: וַיִּטְבּוֹל כְּהֵנָּה יֵת
 אֲצָבָעָה בְּדָמָא וַיְדִי מִן דְּמָא שִׁבְעַ זִמְנִין קֳדָם יי
 קֳדָם פֶּרֶכַתָּא דְּקוּדְשָׁא: ז וְנָתַן הַכֹּהֵן מִן־הָדָם
 עַל־קֶרְנוֹת מִזְבֵּחַ קִמְרַת הַסָּמִים לִפְנֵי יְהוָה
 אֲשֶׁר בְּאֹהֶל מוֹעֵד וְאֵת אֶל־בָּדָם הַפָּר וַיִּשְׁפֹּךְ
 אֶל־יִסּוֹד מִזְבֵּחַ הָעֹלָה אֲשֶׁר־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
 וְנָתַן הַכֹּהֵן מִן־הָדָם עַל־קֶרְנוֹת מִזְבֵּחַ קִמְרַת
 הַסָּמִים לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר בְּאֹהֶל מוֹעֵד וְאֵת אֶל־
 בָּדָם הַפָּר וַיִּשְׁפֹּךְ אֶל־יִסּוֹד מִזְבֵּחַ הָעֹלָה אֲשֶׁר־
 פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וַיִּתֵּן כְּהֵנָּה מִן דְּמָא עַל קֶרְנַת
 מִדְבָּחָא דְּקִטּוֹרַת בּוֹסְמִין לְקֳדָם יי דִּי בְּמִשְׁכָּן
 זִמְנָא וְזֶת כָּל דְּמָא דְּתוֹרָא יִשּׁוּד לִיסּוֹדָא דְּמִדְבָּחָא
 דְּעֻלְתָּא דִּי בְּתַרְע מִשְׁכָּן זִמְנָא: ח וְאֶת־כְּלִיֹּת
 פֶּר הַחַטָּאת יָרִים מִמֶּנּוּ אֶת־הַחֶלֶב הַמְּכַסֶּה
 עַל־הַקָּרֶב וְאֵת כְּלִיֹּת הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקָּרֶב:
 וְאֶת־כְּלִיֹּת הַחֶלֶב פֶּר הַחַטָּאת יָרִים מִמֶּנּוּ אֶת־הַחֶלֶב
 הַמְּכַסֶּה עַל־הַקָּרֶב וְאֵת כְּלִיֹּת הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל־
 הַקָּרֶב: וְזֶת כָּל תַּרְבָּא תוֹרָא דְּחַטָּאתָא יִפְרֹשׁ מִנָּה
 יֵת תַּרְבָּא דְּחִפִּי עַל גִּזָּא וְזֶת כָּל תַּרְבָּא דִּי עַל גִּזָּא:
 ט וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת וְאֶת־הַחֶלֶב אֲשֶׁר עֲלִיָּהֶן
 אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הִיתָרָתָהּ עַל־הַכֶּבֶד עַל־
 הַכְּלִיֹּת יִסְרְנָה: וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת וְאֶת־הַחֶלֶב
 אֲשֶׁר עֲלִיָּהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסֶּלִים וְאֶת־הִיתָרָתָהּ עַל־
 הַכֶּבֶד עַל־הַכְּלִיֹּת יִסְרְנָה: וְזֶת תַּרְמִינָן כְּלִין וְזֶת

תָּרַבָּא דִּי עֲלִיָּהוֹן דִּי עַל גִּסְסִיָּא וְיֵת חֲצָרָא דְעַל
כְּבֻדָּא עַל כְּלִיתָא יַעֲדֵנָה: י כַּאֲשֶׁר יוֹרֵם מִשּׁוֹר
זָבַח הַשְּׁלָמִים וְהַקְטִירִם הִכְהִין עַל מִזְבֵּחַ
הָעֹלָה: כַּאֲשֶׁר יוֹרֵם מִשּׁוֹר זָבַח הַשְּׁלָמִים
וְהַקְטִירִם הִכְהִין עַל מִזְבֵּחַ הָעֹלָה: כָּמָא דִּי
מִתְפָּרֵשׁ מִתּוֹר נִכְסֵת קוֹדֶשִׁיא וְיִסְקָנוֹן כְּהֵנָּא עַל
מִדְבָּחָא דְעֻלְתָּא: יא וְאֵת־עוֹר הַפָּר וְאֵת־כָּל־
בָּשָׂרוֹ עַל־רֹאשׁוֹ וְעַל־כַּרְעֵיו וְקִרְבּוֹ וּפְרָשׁוֹ:
יב וְאֵת־עוֹר הַפָּר וְאֵת־כָּל־בָּשָׂרוֹ עַל־רֹאשׁוֹ וְעַל־
כַּרְעֵיו וְקִרְבּוֹ וּפְרָשׁוֹ: וְיֵת מִשֶּׁךְ תּוֹרָא וְיֵת כָּל
בִּסְרָה עַל רִישָׁה וְעַל כַּרְעוֹהִי וְגוֹה וְאֶכְלָה:
יג וְהוֹצִיא אֶת־כָּל־הַפֶּה אֶל־מַחוּץ לַמִּחְנָה אֶל־
מְקוֹם טָהוֹר אֶל־שֹׁפַךְ הַדָּשֵׁן וְשָׂרַף אֹתוֹ עַל־
עֵצִים כַּאֲשֶׁר עַל־שֹׁפַךְ הַדָּשֵׁן וְשָׂרַף: וְהוֹצִיא
אֶת־כָּל־הַפֶּה אֶל־מַחוּץ לַמִּחְנָה אֶל־מְקוֹם טָהוֹר
אֶל־שֹׁפַךְ הַדָּשֵׁן וְשָׂרַף אֹתוֹ עַל־עֵצִים כַּאֲשֶׁר עַל־
שֹׁפַךְ הַדָּשֵׁן וְשָׂרַף: יד פֶּקֶד יֵת כָּל תּוֹרָא מִבְּרָא
לְמִשְׁרִיתָא לְאַתֵּר דְּכִי לְאַתֵּר בֵּית מִישַׁד קְטָמָא
וְיוֹקִיד יִתָּה עַל אַעֲיָא בְּאַשְׁתָּא עַל אֲתֵר בֵּית מִישַׁד
קְטָמָא תּוֹקֵד: פ יג וְאִם כָּל־עֲדַת יִשְׂרָאֵל יִשְׁגּוּ
וְנִעְלָם דְּבָר מַעֲיָנִי הַקֹּהֵל וְעָשׂוּ אַחַת מִכָּל־
מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא־תַעֲשִׂינָהּ וְאֲשָׁמוּ: וְאִם
כָּל־עֲדַת יִשְׂרָאֵל יִשְׁגּוּ וְנִעְלָם דְּבָר מַעֲיָנִי הַקֹּהֵל
וְעָשׂוּ אַחַת מִכָּל־מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא־תַעֲשִׂינָהּ
וְאֲשָׁמוּ: וְאִם כָּל כְּנִשְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל יִשְׁתַּלּוּן וִיהִי
מִכְסָּא כְּתֻמָּא מַעֲיָנִי קֹהֵלָא וְיַעֲבֹדוּן חַד מִכָּל
פְּקוּדֵיָא דִּי לֹא כְּשָׂרִין לְאַתְעֵבְדָּא וִיחֻבּוּן:
ז וְנוֹדְעָה הַחֲטָאת אֲשֶׁר חָטְאוּ עָלֶיהָ וְהִקְרִיבוּ
הַקֹּהֵל פֶּר כֹּזֶבֶק לַחֲטָאת וְהִבְיִאוּ אֹתוֹ לִפְנֵי
אַהֵל מוֹעֵד: וְנוֹדְעָה הַחֲטָאת אֲשֶׁר חָטְאוּ עָלֶיהָ
וְהִקְרִיבוּ הַקֹּהֵל פֶּר כֹּזֶבֶק לַחֲטָאת וְהִבְיִאוּ אֹתוֹ
לִפְנֵי אַהֵל מוֹעֵד: וְתַתִּידַע חֻבָּתָא דִּי חֲבוּ עֲלָהּ
וְיִקְרְבוּן קֹהֵלָא תוֹר בֵּר תּוֹרִי לְחִשְׁתָּא וְיִתִּינוּ יִתָּה
לְקֵדָם מִשְׁכָּן זִמְנָא: טו וְסִמְכוּ זִקְנֵי הָעֵדָה אֶת־

יְדִיהֶם עַל־רֹאשׁ הַפֶּה לִפְנֵי יְהוָה וְשָׁחַט אֶת־
הַפֶּה לִפְנֵי יְהוָה: וְסִמְכוּ זִקְנֵי הָעֵדָה אֶת־יְדֵיהֶם
עַל־רֹאשׁ הַפֶּה לִפְנֵי יְהוָה וְשָׁחַט אֶת־הַפֶּה לִפְנֵי
יְהוָה: וְיִסְמְכוּן סִבֵּי כְנִשְׁתָּא יֵת יְדִיהוֹן עַל רִישׁ
תּוֹרָא קֳדָם יי וְיִכּוּס יֵת תּוֹרָא קֳדָם יי: טז וְהִבְיִא
הִכְהִין הַמְּשִׁיחַ מִדָּם הַפֶּה אֶל־אַהֵל מוֹעֵד:
וְהִבְיִא הִכְהִין הַמְּשִׁיחַ מִדָּם הַפֶּה אֶל־אַהֵל מוֹעֵד:
יז וְעַל כְּהֵנָּא רַבָּא מִן דְּמָא דְתּוֹרָא לְמִשְׁכָּן זִמְנָא:
יח וְטָבַל הִכְהִין אֲצַבְעוֹ מִן־הַדָּם וְהָיָה שֹׁבַע
פְּעָמִים לִפְנֵי יְהוָה אֵת פְּנֵי הַפָּרֶכֶת: וְטָבַל הִכְהִין
אֲצַבְעוֹ מִן־הַדָּם וְהָיָה שֹׁבַע פְּעָמִים לִפְנֵי יְהוָה אֵת
פְּנֵי הַפָּרֶכֶת: וְיִטְבּוֹל כְּהֵנָּא אֲצַבְעָה מִן דְּמָא וְיִדִּי
שֹׁבַע זִמְנִין קֳדָם יי (יֵת) קֳדָם פֶּרֶכְתָּא: יח וּמִן־
הַדָּם יִתֵּן י עַל־קֶרְנֵת הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה
אֲשֶׁר בְּאַהֵל מוֹעֵד וְאֵת כָּל־הַדָּם יִשְׁפֹךְ אֶל־יִסּוֹד
מִזְבֵּחַ הָעֹלָה אֲשֶׁר־פֶּתַח אַהֵל מוֹעֵד: וּמִן־הַדָּם
יִתֵּן י עַל־קֶרְנֵת הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר
בְּאַהֵל מוֹעֵד וְאֵת כָּל־הַדָּם יִשְׁפֹךְ אֶל־יִסּוֹד מִזְבֵּחַ
הָעֹלָה אֲשֶׁר־פֶּתַח אַהֵל מוֹעֵד: יא וּמִן דְּמָא יִתֵּן עַל
קֶרְנֵת מִדְבָּחָא דִּי קֳדָם יי דִּי בְּמִשְׁכָּן זִמְנָא וְיֵת כָּל
דְּמָא יִשּׁוּד לִיסּוּדָא דְּמִדְבָּחָא דְעֻלְתָּא דִּי בִתְרַע
מִשְׁכָּן זִמְנָא: יב וְאֵת כָּל־חִלְבוֹ יָרִים מִמֶּנּוּ
וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ: וְאֵת כָּל־חִלְבוֹ יָרִים מִמֶּנּוּ
וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ: וְיֵת כָּל תְּרַבָּה יִפְרֵשׁ מִנָּה וְיִסַּק
לְמִדְבָּחָא: יג וְעָשָׂה לִפְר כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לִפְר
הַחֲטָאת כֵּן יַעֲשֶׂה־לּוֹ וְכִפֹּר עֲלֵהֶם הִכְהִין וְנִסְלַח
לָהֶם: וְעָשָׂה לִפְר כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לִפְר הַחֲטָאת כֵּן
יַעֲשֶׂה־לּוֹ וְכִפֹּר עֲלֵהֶם הִכְהִין וְנִסְלַח לָהֶם: וְיַעֲבֹד
לְתוֹרָא כָּמָא דִּי עֲבַד לְתוֹרָא דְחִשְׁתָּא כֵּן יַעֲבֹד
לָהּ וְיִכְפֹּר עֲלֵיהוֹן כְּהֵנָּא וְיִשְׁתַּבַּח לְהוֹן:
טא וְהוֹצִיא אֶת־הַפֶּה אֶל־מַחוּץ לַמִּחְנָה וְשָׂרַף
אֹתוֹ כַּאֲשֶׁר שָׂרַף אֵת הַפֶּה הָרִאשׁוֹן חֲטָאת
הַקֹּהֵל הוּא: וְהוֹצִיא אֶת־הַפֶּה אֶל־מַחוּץ לַמִּחְנָה
וְשָׂרַף אֹתוֹ כַּאֲשֶׁר שָׂרַף אֵת הַפֶּה הָרִאשׁוֹן חֲטָאת

הקהל הוא: ויפק ית תורא למברא למשריתא ואוקיד יתה כמא די אוקיד ית תורא קדמא חטאת קהלא הוא: כג אשר נשיא יחטא ועשה אחת מכל מצות יהוה אלהיו אשר לא תעשינה בשגגה ואשם: אשר נשיא יחטא ועשה אחת מכל מצות יהוה אלהיו אשר לא תעשינה בשגגה ואשם: אם רבא יחוב ויעבד חד מכל פקודיא דיי אלהה די לא כשרין לאתעבדא בשלו ויחוב: פ כג אוהודע אליו חטאתו אשר חטא בה והביא את קרבנו שעיר עזים זכר תמים: אוהודע אליו חטאתו אשר חטא בה והביא את קרבנו שעיר עזים זכר תמים: או אתידע לה חובתה די חב וייתי קרבנה צפירת עזין שלמא נקובתא על חובתה די חב: כט וסמך את ידו על ראש החטאת ושחט את החטאת במקום העלה: וסמך את ידו על ראש החטאת ושחט את החטאת במקום אשר ישחט את העלה לפני יהוה חטאת הוא: וסמך ידו על ראש השעיר ושחט אתו במקום אשר ישחט את העלה לפני יהוה חטאת הוא: ויסמוך ידה על רישא דצפירא ויכוס יתה באתר דייכס ית עלתא לקדם יי חטאתא הוא: כה ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת יסוד המזבח: ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת יסוד המזבח: ואת יסוד המזבח: ויסב כהנא מדרמה באצבעה ויתן על קרנת מדרחא דעלתא וית כל דמה ישוד ליסודא דמדרחא: לא ואת חלב וקטיר המזבח כחלב זבח השלמים וכפר עליו הכהן ונסלח לו: ואת כל חלב וקטיר המזבח כחלב זבח השלמים וכפר עליו הכהן ונסלח לו: וית כל תרפה יעדי כמא די מתעדא תרב מעל נכסת קודשאי ויסק כהנא למדרחא לאתקבלא ברעוא קדם יי ויכפר עלוהי כהנא וישתבק לה: פ לג ואם כבש יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה יביאנה: ואם כבש יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה יביאנה: ואם אמר

האריץ בעשתה אחת ממצות יהוה אשר לא תעשינה ואשם: ואם נפש אחת תחטא בשגגה מעם האריץ בעשתה אחת ממצות יהוה אשר לא תעשינה ואשם: ואם אגש חד יחוב בשלו מעמא דארעא במעבדה חד מפקודיא דיי די לא כשרין לאתעבדא ויחוב: כה או הודע אליו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעיר עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא: או הודע אליו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעיר עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא: או אתידע לה חובתה די חב וייתי קרבנה צפירת עזין שלמא נקובתא על חובתה די חב: כט וסמך את ידו על ראש החטאת ושחט את החטאת במקום העלה: וסמך את ידו על ראש החטאת ושחט את החטאת במקום העלה: ויסמוך ית ידה על ריש חטאתא ויכוס ית חטאתא באתר דעלתא: ל ולקח הכהן מדרמה באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת יסוד המזבח: ולקח הכהן מדרמה באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת יסוד המזבח: ואת יסוד המזבח: ויסב כהנא מדרמה באצבעה ויתן על קרנת מדרחא דעלתא וית כל דמה ישוד ליסודא דמדרחא: לא ואת חלב וקטיר המזבח כחלב זבח השלמים וכפר עליו הכהן ונסלח לו: ואת כל חלב וקטיר המזבח כחלב זבח השלמים וכפר עליו הכהן ונסלח לו: וית כל תרפה יעדי כמא די מתעדא תרב מעל נכסת קודשאי ויסק כהנא למדרחא לאתקבלא ברעוא קדם יי ויכפר עלוהי כהנא וישתבק לה: פ לג ואם כבש יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה יביאנה: ואם כבש יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה יביאנה: ואם אמר

כהנא מחובתה וישתבק לה: פ

יִתִּי קֶרֶבָנָה לַחֲטָאתָא נִקְבָּא שְׁלֵמָתָא זִיתְנָה:
 לֹ וְסִמְדָּא אֶת־יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחֲטָאת וְשִׁחַט
 אֹתָהּ לַחֲטָאת בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת־הָעֵלָה:
 וְסִמְדָּא אֶת־יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחֲטָאת וְשִׁחַט אֹתָהּ
 לַחֲטָאת בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת־הָעֵלָה: וְיִסְמוֹד
 יֵת יָדָה עַל רִישָׁא דַּחֲטָאתָא וְיִכּוּס יָתָה לַחֲטָאתָא
 בְּאַתְרָא דִּי יִכּוּס יֵת עֲלֵתָא: לֹ וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּם
 הַחֲטָאת בְּאֶצְבָּעוֹ וַנָּתַן עַל־קֶרְנֹת מִזְבֵּחַ הָעֵלָה
 וְאֶת־כָּל־דְּמָמָה יִשְׁפֹּךְ אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ: וְלָקַח
 הַכֹּהֵן מִדָּם הַחֲטָאת בְּאֶצְבָּעוֹ וַנָּתַן עַל־קֶרְנֹת
 מִזְבֵּחַ הָעֵלָה וְאֶת־כָּל־דְּמָמָה יִשְׁפֹּךְ אֶל־יְסוֹד
 הַמִּזְבֵּחַ: וְיִסֵּב כֹּהֲנָא מִדָּמָא דַּחֲטָאתָא בְּאֶצְבָּעָה
 וַיִּתֵּן עַל קֶרְנֹת מִדְּבָחָא דַּעֲלֵתָא וַיִּת פֶּל דִּמָּה
 יִשׁוּד לִיסוּדָא דְּמִדְּבָחָא: לֹ וְאֶת־כָּל־חֻלְבָּהּ יִסִּיר
 בְּאֶשֶׁר יוֹסֵר חֵלֶב הַכֹּשֶׁב מִזְבֵּחַ הַשְּׁלָמִים
 וְהַקְטִיר הַכֹּהֵן אֹתָם הַמִּזְבֵּחַ עַל אֲשֵׁי יְהוָה
 וְכֹפֶר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל־חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר־חָטָא
 וְנִסְלַח לוֹ: וְאֶת־כָּל־חֻלְבָּהּ יִסִּיר בְּאֶשֶׁר יוֹסֵר חֵלֶב
 הַכֹּשֶׁב מִזְבֵּחַ הַשְּׁלָמִים וְהַקְטִיר הַכֹּהֵן אֹתָם
 הַמִּזְבֵּחַ עַל אֲשֵׁי יְהוָה וְכֹפֶר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל־
 חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר־חָטָא וְנִסְלַח לוֹ: וַיִּת פֶּל תְּרֵבָה יַעֲדִי
 כֹּהֲנָא דִּי מִתַּעֲדָא תֵּרֵב אִמְרָא מִנְּכִסְתָּ קוּדְשִׁיא
 וְיִסֵּק כֹּהֲנָא יִתְהוֹן לְמִדְּבָחָא עַל קֶרֶבָנָא דִּי
 וַיִּכְפֹּר עֲלוּהִי כֹהֲנָא עַל חוֹבָתָהּ דִּי חֵב וַיִּשְׁתַּבֵּךְ
 לָהּ: פ א וַנִּפֹּשׁ כִּי־תִחַטָּא וְשִׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים
 וְהוּא עֹד אִם רָאָה אִם יָדַע אִם־לֹא יִגִּיד וְנִשְׁאָ
 עוֹנֹ: וַנִּפֹּשׁ כִּי־תִחַטָּא וְשִׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים וְהוּא עֹד
 אִם רָאָה אִם יָדַע אִם־לֹא יִגִּיד וְנִשְׁאָ עוֹנֹ: וְאִנֹּשׁ
 אָרִי יִחוּב וַיִּשְׁמַע קֹל מוֹמִי וְהוּא סָהִיד אִם חָזָא
 אִם יָדַע אִם לֹא יִחוּי וַיִּקְבֹּל חוֹבָה: ב אִם נִפֹּשׁ
 אֲשֶׁר תִּגְעַן בְּכָל־דְּבָר טֹמֵא אוֹ בְּנִבְלַת חֵיָה
 טֹמֵאָה אוֹ בְּנִבְלַת בְּהֵמָה טֹמֵאָה אוֹ בְּנִבְלַת
 שְׂרָץ טֹמֵא וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא טֹמֵא וְאִשָּׁם: אִם
 נִפֹּשׁ אֲשֶׁר תִּגְעַן בְּכָל־דְּבָר טֹמֵא אוֹ בְּנִבְלַת חֵיָה

טֹמֵאָה אוֹ בְּנִבְלַת בְּהֵמָה טֹמֵאָה אוֹ בְּנִבְלַת שְׂרָץ
 טֹמֵא וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא טֹמֵא וְאִשָּׁם: אִם אִנֹּשׁ דִּי
 יִקְרֵב בְּכָל מַדְעָם מִסָּעָב אוֹ בְּנִבְלַת חֵיָתָא
 מִסָּעָבָא אוֹ בְּנִבְלַת בְּעִירָא מִסָּעָבָא אוֹ בְּנִבְלַת
 רִחְשָׁא מִסָּעָב וַיְהִי מִכְּסָא מְנָה וְהוּא מִסָּעָב וְחֵב:
 ג אִם כִּי יִגְעַן בְּטִמְאָת אָדָם לְכָל טִמְאָתוֹ אֲשֶׁר
 יִטְמָא בָּהּ וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאִשָּׁם: אִם
 כִּי יִגְעַן בְּטִמְאָת אָדָם לְכָל טִמְאָתוֹ אֲשֶׁר יִטְמָא
 בָּהּ וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאִשָּׁם: אִם אָרִי יִקְרֵב
 בְּסוֹאֶבַת אִנֹּשָׁא לְכָל סוֹכְתָהּ דִּי יִסְתַּאֵב בָּהּ וַיְהִי
 מִכְּסָא מְנָה וְהוּא יָדַע וְחֵב: ד אִם נִפֹּשׁ כִּי תִשְׁבַּעַ
 לְבָטָא בְּשִׁפְתָּיִם לְהִרְעַן אִם לְהִיטִיב לְכָל אֲשֶׁר
 יִכְטָא הָאָדָם בְּשִׁבְעָה וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע
 וְאִשָּׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה: אִם נִפֹּשׁ כִּי תִשְׁבַּעַ לְבָטָא
 בְּשִׁפְתָּיִם לְהִרְעַן אִם לְהִיטִיב לְכָל אֲשֶׁר יִכְטָא
 הָאָדָם בְּשִׁבְעָה וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאִשָּׁם
 לְאַחַת מֵאֵלֶּה: אִם אִנֹּשׁ אָרִי יִקֵּים לְפָרִישָׁא בְּסַפּוֹן
 לְאַבְּאָשָׁא אוֹ לְאוֹטְבָא לְכָל דִּי יִפְרֹשׁ אִנֹּשָׁא
 בְּקִיּוּם וַיְהִי מִכְּסָא מְנָה וְהוּא יָדַע וְחֵב לְחֻדָּא
 מֵאֲלִין: ה וְהִיָּה כִּי־יֵאֲשָׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה
 וְהִתְוֹדָה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ: וְהִיָּה כִּי־יֵאֲשָׁם
 לְאַחַת מֵאֵלֶּה וְהִתְוֹדָה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ: וַיְהִי
 אָרִי יִחוּב לְחֻדָּא מֵאֲלִין וַיִּוִּדֵי דִּי חֵב עֲלָה:
 וְהִכְבִּיא אֶת־אֲשָׁמוֹ לַיהוָה עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר
 חָטָא נִקְבָּה מִן־הִצָּאן בְּשִׁבְעָה אוֹ־שְׁעִירַת עֲזִים
 לַחֲטָאת וְכֹפֶר עָלָיו הַכֹּהֵן מִחַטָּאתוֹ: וְהִכְבִּיא
 אֶת־אֲשָׁמוֹ לַיהוָה עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא נִקְבָּה
 מִן־הִצָּאן בְּשִׁבְעָה אוֹ־שְׁעִירַת עֲזִים לַחֲטָאת וְכֹפֶר
 עָלָיו הַכֹּהֵן מִחַטָּאתוֹ: וַיִּתִּי יֵת אֲשָׁמָה קָדָם יְיָ עַל
 חוֹבָתָהּ דִּי חֵב נִקְבָּתָא מִן עֲנָא אִמְרָתָא אוֹ
 צִפִּירַת עֲזִין לַחֲטָאתָא וַיִּכְפֹּר עֲלוּהִי כֹהֲנָא
 מִחוֹבָתָהּ: וְאִם־לֹא תִּגְעַן יָדוֹ דִּי שָׁה וְהִכְבִּיא
 אֶת־אֲשָׁמוֹ אֲשֶׁר חָטָא שְׁתֵּי תִרִים אוֹ־שְׁנֵי
 בְּגִיּוֹנָה לַיהוָה אֶחָד לַחֲטָאת וְאֶחָד לְעֵלָה:

וְאִם-לֹא תִגַּע יָדוֹ דִּי שָׁהּ וְהִבִּיא אֶת-אֲשָׁמוֹ אֲשֶׁר
חָטָא שְׁתֵּי תָרִים אוֹ-שְׁנֵי בְּגִי'וֹנָה לִיהוֹה אֶחָד
לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה: וְאִם לֹא תִמָּטִי יָדָה כְּמִסַּת
שִׁיתָא וְיִיתִי יָת חוֹבָתָהּ דִּי חָב תַּרְיָן שְׁפָנִינִין אוֹ
תַּרְיָן בְּגִי יוֹנָה קָדָם יְיָ חַד לְחַטָּאתָא וְחַד לְעֹלָתָא:
ח וְהִבִּיא אֹתָם אֶל-הַכֹּהֵן וְהַקָּרִיב אֶת-אֲשֶׁר
לְחַטָּאת רֹאשׁוֹנָה וּמִלֶּךְ אֶת-רֹאשׁוֹ מִמּוֹל עֲרָפּוֹ
וְלֹא יִבְדִּיל: וְהִבִּיא אֹתָם אֶל-הַכֹּהֵן וְהַקָּרִיב
אֶת-אֲשֶׁר לְחַטָּאת רֹאשׁוֹנָה וּמִלֶּךְ אֶת-רֹאשׁוֹ
מִמּוֹל עֲרָפּוֹ וְלֹא יִבְדִּיל: וְיִיתִי יְתֵהוּן לְוֹת כִּהְנָא
וּיִקְרַב יָת דִּי לְחַטָּאתָא קְדָמִיתָא וְיִמְלוֹק יָת רִישָׁהּ
מִלְּקַבֵּל קְדָלָה וְלֹא יִפְרֹשׁ: ט וְהָיָה מִדָּם
הַחַטָּאת עַל-קִיר הַמִּזְבֵּחַ וְהַנֶּשֶׁאֲר בָּדָם יִמָּצֵה
אֶל-יִסּוֹד הַמִּזְבֵּחַ חַטָּאת הוּא: וְהָיָה מִדָּם
הַחַטָּאת עַל-קִיר הַמִּזְבֵּחַ וְהַנֶּשֶׁאֲר בָּדָם יִמָּצֵה
אֶל-יִסּוֹד הַמִּזְבֵּחַ חַטָּאת הוּא: וְיָדֵי מִדָּמָא
דְּחַטָּאתָא עַל כְּתָל מִדְּבָחָא וְדֹאשְׁתָּאֲר בְּדָמָא
יִתְמָצִי לִיסוּדָא דְּמִדְּבָחָא חַטָּאתָא הוּא: י וְאֶת-
הַשְּׁנֵי יַעֲשֶׂה עֹלָה כַּמִּשְׁפָּט וְכֹפֶר עָלָיו הַכֹּהֵן
מִחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר-חָטָא וְנִסְלַח לוֹ: וְאֶת-הַשְּׁנֵי
יַעֲשֶׂה עֹלָה כַּמִּשְׁפָּט וְכֹפֶר עָלָיו הַכֹּהֵן מִחַטָּאתוֹ
אֲשֶׁר-חָטָא וְנִסְלַח לוֹ: וְיָת תַּנְיָנָא יַעֲבֹד עֲלֵתָא
כְּדָחִזִּי וּיְכַפֵּר עֲלוּהִי כִּהְנָא מִחוֹבָתָהּ דִּי חָב
וְיִשְׁתַּבֵּק לָהּ: ס

שְׁבִיעִי יא וְאִם-לֹא תִשְׁיֹג יָדוֹ לְשְׁתֵּי תָרִים אוֹ לְשְׁנֵי
בְּגִי'וֹנָה וְהִבִּיא אֶת-קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁר חָטָא עֲשִׂירַת
הָאִפָּה סֵלֹת לְחַטָּאת לֹא-יִשִּׁים עָלֶיהָ שְׁמֹן
וְלֹא-יִתֵּן עָלֶיהָ לִבְנָה כִּי חַטָּאת הוּא: וְאִם-לֹא
תִשְׁיֹג יָדוֹ לְשְׁתֵּי תָרִים אוֹ לְשְׁנֵי בְּגִי'וֹנָה וְהִבִּיא
אֶת-קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁר חָטָא עֲשִׂירַת הָאִפָּה סֵלֹת
לְחַטָּאת לֹא-יִשִּׁים עָלֶיהָ שְׁמֹן וְלֹא-יִתֵּן עָלֶיהָ לִבְנָה
כִּי חַטָּאת הוּא: וְאִם לֹא תִדְבֹק יָדָה לְתַרְיָן
שְׁפָנִינִין אוֹ לְתַרְיָן בְּגִי יוֹנָה וְיִיתִי יָת קָרְבָּנָהּ דִּי
חָב חַד מִן עֶסְרָא בְּחֵלֶת סֵאִין סֵלְתָא לְחַטָּאתָא לֹא

יִשְׁוִי עֲלָה מִשְׁחָא וְלֹא יִתֵּן עֲלָה לְכַנְתָּא אָרִי
חַטָּאתָא הִיא: יב וְהִבִּיאָהּ אֶל-הַכֹּהֵן וְקִמָּץ
הַכֹּהֵן א מִמָּנָה מְלֹא קִמָּצוֹ אֶת-אֲזִיכָרְתָּהּ
וְהַקָּטִיר הַמִּזְבֵּחָה עַל אֲשִׁי יְהוֹה חַטָּאת הוּא:
יג וְהִבִּיאָהּ אֶל-הַכֹּהֵן וְקִמָּץ הַכֹּהֵן א מִמָּנָה מְלֹא
קִמָּצוֹ אֶת-אֲזִיכָרְתָּהּ וְהַקָּטִיר הַמִּזְבֵּחָה עַל אֲשִׁי
יְהוֹה חַטָּאת הוּא: יד וְיִתְנֶה לְוֹת כִּהְנָא וְיִקְמוֹץ
כִּהְנָא מִנָּה מְלִי קִמָּצָה יָת אֲדָכְרָתָהּ וְיִסַּק
לְמִדְּבָחָא עַל קָרְבָּנָא דִּי חַטָּאתָא הִיא: יו וְכֹפֶר
עָלָיו הַכֹּהֵן עַל-חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר-חָטָא מֵאֲחַת
מֵאלֹה וְנִסְלַח לוֹ וְהִיתָה לְכֹהֵן כַּמִּנְחָה: וְכֹפֶר
עָלָיו הַכֹּהֵן עַל-חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר-חָטָא מֵאֲחַת מֵאלֹה
וְנִסְלַח לוֹ וְהִיתָה לְכֹהֵן כַּמִּנְחָה: וּיְכַפֵּר עֲלוּהִי
כִּהְנָא עַל חוֹבָתָהּ דִּי חָב מִחַדָּא מֵאֲלִין וְיִשְׁתַּבֵּק
לָהּ וְתֵהִי לְכִהְנָא כַּמִּנְחָתָא: סז וְיִדְבֹּר יְהוֹה
אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וְיִדְבֹּר יְהוֹה אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר:
וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר: טו נִפְשׁ כִּי-תִמְעַל
מֵעַל וְחַטָּאָה בִּשְׁגָגָה מִקְדָּשִׁי יְהוֹה וְהִבִּיא
אֶת-אֲשָׁמוֹ לִיהוֹה אֵיל תָּמִים מִן-הַצֹּאן בְּעֶרְכָּךָ
כֶּסֶף-שְׁקָלִים בְּשִׁקְל־הַקֹּדֶשׁ לְאַשָּׁם: נז נִפְשׁ כִּי-
תִמְעַל מֵעַל וְחַטָּאָה בִּשְׁגָגָה מִקְדָּשִׁי יְהוֹה וְהִבִּיא
אֶת-אֲשָׁמוֹ לִיהוֹה אֵיל תָּמִים מִן-הַצֹּאן בְּעֶרְכָּךָ
כֶּסֶף-שְׁקָלִים בְּשִׁקְל־הַקֹּדֶשׁ לְאַשָּׁם: נח אִנֹּשׁ אָרִי
יִשְׁקֹר שְׁקָר וְיִחָוֵב בְּשָׁלוֹ מִקּוֹדֶשִׁיא דִּי וְיִיתִי יָת
אֲשָׁמָה קָדָם יְיָ דְּכַר שְׁלִים מִן עֲנָא בְּפִרְסָנָה כֶּסֶף
סִלְעִין בְּסִלְעִי קוֹדֶשָׁא לְאַשָּׁמָא: טו וְאֶת אֲשֶׁר
חָטָא מִן-הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלֵם וְאֶת-חֲמִישְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו
וְנָתַן אוֹתוֹ לְכֹהֵן וְהַכֹּהֵן יְכַפֵּר עָלָיו בְּאֵיל הָאָשָׁם
וְנִסְלַח לוֹ: וְאֶת אֲשֶׁר חָטָא מִן-הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלֵם
וְאֶת-חֲמִישְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנָתַן אוֹתוֹ לְכֹהֵן וְהַכֹּהֵן
יְכַפֵּר עָלָיו בְּאֵיל הָאָשָׁם וְנִסְלַח לוֹ: וְיָת דִּי חָב מִן
קוֹדֶשָׁא יִשְׁלֵם וְיָת חֲמִשָּׁה יוֹסֵף עֲלוּהִי וְיִתֵּן יָתָהּ
לְכִהְנָא וְכִהְנָא יְכַפֵּר עֲלוּהִי בְּדָכְרָא דְאַשָּׁמָא
וְיִשְׁתַּבֵּק לָהּ: פ וְאִם-נִפְשׁ כִּי תַחַטָּא וְעֵשְׂתָהּ

בְּהֵנָּה: או אֲשַׁכַּח אֲבֹדָתָא ויִכְדָּב בָּהּ וְאֲשַׁתְּבַע עַל שְׁקָרָא עַל חָדָא מִכָּל דִּי יַעֲבֹד אִנְשָׁא לְמִיחָב בָּהּ: כ וְהִי כִּי־יִחְטֵא וְאִשָּׁם וְהָשִׁיב אֶת־הַגּוֹלָה אֲשֶׁר גָּזַל או אֶת־הָעֶשֶׂק אֲשֶׁר עָשָׂק או אֶת־הַפְּקֹדֹן אֲשֶׁר הִפְקֹד אָתּוּ או אֶת־הָאֲבֵרָה אֲשֶׁר מָצָא: וְהִי כִי־יִחְטֵא וְאִשָּׁם וְהָשִׁיב אֶת־הַגּוֹלָה אֲשֶׁר גָּזַל או אֶת־הָעֶשֶׂק אֲשֶׁר עָשָׂק או אֶת־הַפְּקֹדֹן אֲשֶׁר הִפְקֹד אָתּוּ או אֶת־הָאֲבֵרָה אֲשֶׁר מָצָא: וְהִי יִחְטִי ויִּחְוֹב ויִּתֵּב יֵת גּוֹלָא דִּי גָזַל או יֵת עֶשְׂקָא דִּי עֶשֶׂק או יֵת פְּקֹדָנָא דִּי אֶתְפַּקֵּד לְוִתָּהּ או יֵת אֲבֹדָתָא דִּי אֲשַׁכַּח:

מַפְסִיד כד או מִכָּל אֲשֶׁר־יִשְׁבַּע עָלָיו לְשָׁקֵר וְשָׁלַם אֹתוֹ בְּרָאשׁוֹ וְחִמְשָׁתָיו יִסֹּף עָלָיו לְאִשֹּׁר הוּא לוֹ יִתְּנֵנּוּ בְּיוֹם אֲשַׁמּוֹ: א מִכָּל אֲשֶׁר־יִשְׁבַּע עָלָיו לְשָׁקֵר וְשָׁלַם אֹתוֹ בְּרָאשׁוֹ וְחִמְשָׁתָיו יִסֹּף עָלָיו לְאִשֹּׁר הוּא לוֹ יִתְּנֵנּוּ בְּיוֹם אֲשַׁמּוֹ: או מִכָּל דִּי יִשְׁתְּבַע עֲלוּהִי לְשָׁקֵרָא ויִשְׁלַם יֵתָּה בְּרִישָׁה וְחִמְשָׁה יוֹסֵף עֲלוּהִי לְדִי הוּא דִּילָהּ יִתְּנָהּ בְּיוֹמָא דְחֻבְתָּהּ: כ וְאֶת־אֲשַׁמּוֹ יָבִיא לַיהוָה אֵיל תְּמִים מִן־הַצֹּאֵן בְּעֶרְפֹךְ לְאִשָּׁם אֶל־הַכֶּהֱן: וְאֶת־אֲשַׁמּוֹ יָבִיא לַיהוָה אֵיל תְּמִים מִן־הַצֹּאֵן בְּעֶרְפֹךְ לְאִשָּׁם אֶל־הַכֶּהֱן: וְיֵת אֲשַׁמָּה יִיָּתִי לְקֹדֶם יי דְּכַר שְׁלִים מִן עֲנָא בְּפֹרְסָנָה לְאֲשַׁמָּה לְוֵת פִּתְנָא: כ וְכִפֹּר עָלָיו הַכֶּהֱן לִפְנֵי יְהוָה וְנִסְלַח לוֹ עַל־אֲחַת מִכָּל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה לְאֲשַׁמָּה בָּהּ: וְכִפֹּר עָלָיו הַכֶּהֱן לִפְנֵי יְהוָה וְנִסְלַח לוֹ עַל־אֲחַת מִכָּל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה לְאֲשַׁמָּה בָּהּ: ויִּכְפֹּר עֲלוּהִי כִּתְנָא קֹדֶם יי ויִשְׁתְּבַק לָהּ עַל חָדָא מִכָּל דִּי יַעֲבֹד לְמִיחָב בָּהּ: פ פ פ

אֲחַת מִכָּל־מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ וְלֹא־יָדַע וְאִשָּׁם וְנִשָּׂא עֹנֹו: וְאִם־נִפְּשׁ כִּי תַחְטֵא וְעִשְׂתָּהּ אֲחַת מִכָּל־מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ וְלֹא־יָדַע וְאִשָּׁם וְנִשָּׂא עֹנֹו: וְאִם אִנְשׁ אָרִי יִחְוֹב ויַעֲבֹד חָדָא מִכָּל פְּקֹדִיָּא דִּי לֹא כְשָׁרִין לְאֶתְעַבְדָּא וְלֹא יָדַע ויִּחְוֹב ויִּקְבַּל חֻבָּה: י וְהָבִיא אֵיל תְּמִים מִן־הַצֹּאֵן בְּעֶרְפֹךְ לְאִשָּׁם אֶל־הַכֶּהֱן וְכִפֹּר עָלָיו הַכֶּהֱן עַל שְׁגִגְתּוֹ אֲשֶׁר שָׁגָג וְהוּא לֹא־יָדַע וְנִסְלַח לוֹ: וְהָבִיא אֵיל תְּמִים מִן־הַצֹּאֵן בְּעֶרְפֹךְ לְאִשָּׁם אֶל־הַכֶּהֱן וְכִפֹּר עָלָיו הַכֶּהֱן עַל שְׁגִגְתּוֹ אֲשֶׁר־שָׁגָג וְהוּא לֹא־יָדַע וְנִסְלַח לוֹ: ויִיָּתִי דְּכַר שְׁלִים מִן עֲנָא בְּפֹרְסָנָה לְאֲשַׁמָּה לְוֵת פִּתְנָא ויִּכְפֹּר עֲלוּהִי כִּתְנָא עַל שְׁלוּתָהּ דְּאֲשַׁתְּלִי וְהוּא לֹא יָדַע ויִשְׁתְּבַק לָהּ: י אִשָּׁם הוּא אִשָּׁם אִשָּׁם לַיהוָה: אִשָּׁם הוּא אִשָּׁם אִשָּׁם לַיהוָה: אֲשַׁמָּה הוּא עַל חֻבְתָּהּ דְּהוּא חָב אֲשַׁמָּה יִקְרַב קֹדֶם יי פ כ ויִדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ויִדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִיָּמָר: כ א נִפְּשׁ כִּי תַחְטֵא ויִּמְעַלָּה מַעַל בִּיהוָה וְכַחַשׁ בְּעֵמִיתוֹ בְּפִקְדוֹן או־בִּתְשׁוּמַת יָד או בְּגֹזַל או עֶשֶׂק אֶת־עֵמִיתוֹ: נִפְּשׁ כִּי תַחְטֵא ויִּמְעַלָּה מַעַל בִּיהוָה וְכַחַשׁ בְּעֵמִיתוֹ בְּפִקְדוֹן או־בִּתְשׁוּמַת יָד או בְּגֹזַל או עֶשֶׂק אֶת־עֵמִיתוֹ: אִנְשׁ אָרִי יִחְוֹב ויִשְׁקֹר שְׁקֹר קֹדֶם יי ויִכְדָּב בְּחִבְרָה בְּפִקְדוֹנָא או בְּשִׁתְּפוּת יָדָא או בְּגֹזַל או אִנְיִס יֵת חִבְרָה: כ או־מָצָא אֲבֵרָה וְכַחַשׁ בָּהּ ויִנְשָׁבַע עַל־שָׁקֵר עַל־אֲחַת מִכָּל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה הָאָדָם לְחִמָּא בְּהֵנָּה: או־מָצָא אֲבֵרָה וְכַחַשׁ בָּהּ ויִנְשָׁבַע עַל־שָׁקֵר עַל־אֲחַת מִכָּל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה הָאָדָם לְחִמָּא

הַפְטָרָה לַפְּרָשָׁת ויקרא בִּישְׁעִיה פֶּרֶק מו

מג כ עִם־זוֹ יִצְרָתִי לִי תִהְיֶה־לִּי יִסְפְּרוּ: כ וְלֹא־אֲתִי קִרְאָת יַעֲקֹב כִּי־יִגְעַת כִּי יִשְׂרָאֵל: כ לֹא־הִבִּיאָתָ לִי שֶׁה עֲלִיתִיךָ וּבְחִידִיךָ לֹא כִבְדִּיתִנִי לֹא הִעֲבִדְתִּיךָ בְּמִנְהָה וְלֹא הוֹנֵגְתִּיךָ בְּלִבְנוֹהָ: כ לֹא־קִנִּיתָ

לִי בְכֶסֶף קֶנֶה וְחֶלֶב וְחֵיָּךְ לֹא הֲרִוּיָנִי אֶךְ הַעֲבַדְתִּנִי בְחַטָּאוֹתַיִךְ הוֹנַעְתָּנִי בַעֲוֹנוֹתַיִךְ: כה אֲנֹכִי
 אֲנֹכִי הוּא מִחָה פֶשְׁעֶיךָ לְמַעַן וְחַטָּאוֹתַיִךְ לֹא אֶזְכֹּר: כו תִּזְכִּירֵנִי נִשְׁפָּטָה יְיָ אֶתְּךָ לְמַעַן
 תִּצְדָּק: כז אֲבִיךָ הָרֹאשׁוֹן חֲטָא וּמִלִּיצֶיךָ פָּשְׁעוּ בִּי: כח וְאַחֲלֵל שְׁרִי קָדֹשׁ וְאַתָּנָה לַחֲרֹם יַעֲקֹב
 וְיִשְׂרָאֵל לְגִדּוּפִים: מד « וְעַתָּה שָׁמַע יַעֲקֹב עַבְדִּי וְיִשְׂרָאֵל בְּחַרְתִּי בּוֹ: נ כֹּה־אָמַר יְהוָה עֲשֹׂה
 וְיִצְרָךְ מִכַּטָּן יַעֲזָרְךָ אֶל־תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵן בְּחַרְתִּי בּוֹ: ז כי אֶצְקֵמֹם עַל־צִמָּא וְנוֹזְלִים
 עַל־יִבְשָׁה אֶצְקֵ רוּחִי עַל־זֶרְעֶךָ וּבִרְכָתִי עַל־צֹאצְאֶיךָ: ח וְצִמְחוּ בִּבְיֵן חֲצִיר פַּעֲרָכִים עַל־יִבְלִי־מִים:
 ה זֶה יֹאמַר לַיהוָה אֲנִי זֶה יִקְרָא בְּשֵׁם־יַעֲקֹב זֶה יִכְתֹּב יְדּוֹ לַיהוָה וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה: ו כֹּה־אָמַר
 יְהוָה מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְהוָה צְבָאוֹת אֲנִי רֹאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרֹן וּמִבְלַעְדִּי אֵין אֱלֹהִים: ז ומִי־כְמוֹנִי
 יִקְרָא וַיִּגִּדֶה וַיַּעֲרֹכֶה לִי מִשׁוּמֵי עַם־עוֹלָם וְאַתִּיזֹת וְאֲשֶׁר תִּבְאֲנָה וַיִּגְדּוּ לָמוֹ: ח אֶל־תִּפְחָדוּ
 וְאַל־תִּרְהוּ הֲלֹא מֵאֵז הִשְׁמַעְתִּיךָ וְהִגַּדְתִּי וְאַתֶּם עַדִּי הִישׁ אֱלֹהִם מִבְלַעְדִּי וְאֵין צוּר בַּל־יִדְעֵתִי:
 ט וַיִּצְרִי־פֶסֶל כָּלָם תָּחוּ וְחִמּוּדֵיהֶם בַּל־יִוָּעִילוּ וְעַדִּיתָם הִמָּה בַּל־יִרְאוּ וּבַל־יִדְעוּ לְמַעַן יִבְשׁוּ:
 י מִי־יִצֹר אֵל וּפֶסֶל נִסְדָּ לְבִלְתִּי הוֹעִיל: יא הֵן כָּל־חֲבֵרָיו יִבְשׁוּ וְחַרְשֵׁים הִמָּה מֵאֲדָם יִתְקַבְּצוּ כָּלָם
 יַעֲמָדוּ וּפְחָדוֹ יִכְשׁוּ יַחַד: יב חֲרֹשׁ בְּרוֹל מַעֲצָד וּפַעַל בַּפֶּהָם וּבִמְקֻבּוֹת יִצְרָהוּ וַיַּפְעִלְהוּ בְּזֹרֹעַ כָּחוֹ
 גַּם־רַעַב וְאֵין כֹּחַ לֹא־שָׁתָה מִים וַיַּעַף: יג חֲרֹשׁ עֲצִים נָטָה קוֹ יִתְאַרְהוּ בַּשֹּׁרֵד יַעֲשֶׂהוּ בִּמְקַצְעוֹת
 וּבִמְחוּגָה יִתְאַרְהוּ וַיַּעֲשֶׂהוּ בַּתְּבֻנִית אִישׁ בַּתְּפָאֲרֶת אָדָם לְשֹׁבֵת בַּיִת: יד לְכַרְת־לוֹ אֲרוֹזִים וַיִּקַּח
 תְּרוֹה וְאֵלֹן וַיֹּאמֶץ־לוֹ בַּעֲצֵי יַעַר נָטַע אֲרֹן וּגִגָּשׁ וַיַּגְדֵּל: טו וְהָיָה לְאָדָם לְכַעַר וַיִּקַּח מִהֶם וַיִּחַם
 אֶף־יִשְׁיֹק וְאָפָה לָחֶם אֶף־יַפְעֵל־אֵל וַיִּשְׁתָּחוּ עֲשָׂהוּ פֶסֶל וַיִּסְגְּדוּ־לָמוֹ: טז חֲצִיזוֹ שָׂרָף בְּמוֹ־אֵשׁ
 עַל־חֲצִיזוֹ בִּשְׂרֵר יֹאכֵל יִצְלָה צִלִּי וַיִּשְׁפַּע אֶף־יָחַם וַיֹּאמַר הָאִחַ חֲמוּתִי רֵאִיתִי אֹר: יז וּשְׁאִירֵיתוֹ לֹאֵל
 עָשָׂה לְפֶסֶל וַיִּסְגְּדוּ־לוֹ וַיִּשְׁתָּחוּ וַיִּתְפַּלֵּל אֱלֹוֹ וַיֹּאמַר הַצִּילֵנִי כִּי אֵלִי אַתָּה: יח לֹא יִדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ
 כִּי טַח מִרְאוֹת עֵינֵיהֶם מִהַשְׁכִּיל לִבָּתָם: יט וְלֹא־יָשִׁיב אֱלֹהִים לָבוֹ וְלֹא דַעַת וְלֹא־תִבְנֶנָּה לֵאמֹר חֲצִיזוֹ
 שָׂרַפְתִּי בְּמוֹ־אֵשׁ וְאֶף אֶפִּיתִי עַל־גִּחְלִיו לָחֶם אִצְלָה בִּשְׂרֵר וְאִכֹּל וַיִּתְּרוּ לְתוֹעֵבָה אַעֲשֶׂה לְכוֹל עֵץ
 אֶסְגֹּד: כ רַעְיָה אֶפֶר לֵב הוֹתֵל הִטָּהוּ וְלֹא־יִצִּיל אֶת־נַפְשׁוֹ וְלֹא יֹאמַר הֲלוֹא שָׂקַר בְּיָמִינִי:
 כא וְכֹר־אֶלָּה יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל כִּי עַבְדִּי־אַתָּה יִצְרָתִיךָ עַבְדִּי־לִי אַתָּה יִשְׂרָאֵל לֹא תִנָּשְׁנִי: כב מַחִיתִי
 כַּעֵב פֶּשְׁעֶיךָ וְכַעֲנָן חַטָּאוֹתַיִךְ שׁוֹכָה אֵלִי כִּי גֹאֲלִתִיךָ: כג רָנוּ שְׁמַיִם בִּיַּעֲשֶׂה יְהוָה הֲרִיעוּ תַּחְתִּיזוֹת
 אֲרִץ פָּצְחוּ הָרִים רָנָה יַעַר וְכָל־עֵץ בּוֹ כִּי־גֹאֵל יְהוָה יַעֲקֹב וּבִי־יִשְׂרָאֵל יִתְפָּאֵר:

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', ו' בניסן	4.21	5.11	5.33	6.32	9.32	12.44	13.15	19.02.7	19.27
ז', ז' בניסן	4.19	5.10	5.32	6.31	9.32	12.44	13.15	19.03.3	19.28
ח', ח' בניסן	4.18	5.09	5.31	6.29	9.31	12.43	13.15	19.04.0	19.28
ט', ט' בניסן	4.16	5.07	5.29	6.28	9.30	12.43	13.15	19.04.7	19.29
י', י' בניסן	4.15	5.06	5.28	6.27	9.29	12.43	13.15	19.05.4	19.30
יא', י"א בניסן	4.13	5.04	5.27	6.26	9.29	12.42	13.14	19.06.1	19.31
יב', י"ב בניסן	4.11	5.03	5.26	6.24	9.28	12.42	13.14	19.06.8	19.31
יג', י"ג בניסן	4.10	5.02	5.24	6.23	9.27	12.42	13.14	19.07.4	19.32

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם ו' בניסן ה'תשפ"ה – י"ג בניסן ה'תשפ"ה

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ו' בניסן	הל' מילה פרק ב-ג. סדר תפלות כל השנה. נהגו העם. ימלוך עלינו וכו'.	הל' כלים פרק כח.	מ"ע רטו. ספר משנה תורה סוף ספר אהבה: סדר תפלות כל השנה. נהגו העם. ימלוך עלינו וכו'.
ז'	ז' בניסן	נוסח ברכות התפלה וסידורן. (א) אתה. נוסח הוי"ו. עושה שלום וכו'.	הל' מקואות. בפרקים אלו. פרק א.	שם: נוסח ברכות התפלה וסידורן. (א) ברוך אתה. נוסח הוי"ו. עושה שלום וכו'.
ח'	ח' בניסן	נוסח ברכת המזון. ברוך אתה. אשיש ביי'. נחלתי עדותיך וגו'. ספר זמנים והוא ספר שלישי. הל' שבת. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ב.	שם: נוסח ברכת המזון. ברוך אתה. אשיש ביי'. מ"ע קנד.
ט'	ט' בניסן	פרק ג-ה.	פרק ג.	מ"ע קנד.
י'	י' בניסן	פרק ו-ח.	פרק ד.	מל"ת שכ.
יא'	יא' בניסן	פרק ט-יא.	פרק ה.	מל"ת שכ.
יב'	י"ב בניסן	פרק יב-יד.	פרק ו.	מל"ת שכב.
יג'	י"ג בניסן	פרק טו-יז.	פרק ז.	מל"ת שכב.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
ויקרא	18:21	19:37	18:43	19:39	18:32	19:39	18:42	19:38
צו / שבת הגדול	18:25	.	18:47	.	18:37	.	18:47	.
חג הפסח	19:42	19:43	19:44	19:45	19:44	19:45	19:43	19:44

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחינו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**